

விபரீதமான முடிவு

இஃது

ராவ் பஹதூர்

ப. சம்பந்த முதலியாரீ, பி-ஏ., பி-எல்.,

அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

இந்த நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட மற்ற நூல்கள்—

“லீலாவதி-சுலோசனை” “கள்வர் தலைவனை” “விக்கிரம ஊர்வசி”
 “கீரண்டு எண்பாக்கள்” “சாரங்கசுதமன்” “நற்குல நெய்வாய்”
 “சத்ருஜித்” “யயாதி” “மார்க்கண்டேயர்” “வஜ்ரமுகம்”
 “காதலர் கண்கள்” “பேயல்ல-பெண்டையே” “மகாத்”
 “மெய்க்காதல்” “பொன் வகைகுகள்” “சீவலாளநாதன்”
 “விரும்பிய விதமே” “சிறுத்தொண்டர்” “காவலர்வீ”
 “வாண்பர வண்கள்” “மஜபத்ரவீரன்” “ஊர்ச்சந்திரன்”
 “ரத்னவளி” “புஷ்பவல்ல” “கீதமஞ்சரி” “பட்டினசனாகள்”
 “ஊர்வசியன் சாபம்” “அமலாதிதயன்” “பாபதி முத்த பாகம்”
 “பொங்கல் பண்டிகை” அல்லது சபாபதி இரண்டாம பாகம்,
 “சூர் ஒத்தகை” அல்லது சபாபதி மூன்றாமபாகம், “எள்ளிடணம்”
 “முறபகற்செய்யின் பற்பகல் விளையு” “சகடேவன் குழ்ச்சி”
 “வேதாள உலகம்” “மனைவியால் மீண்டவன்” “தாசிடபெயர்”
 “சபத்தி ராஜா” “கொடையாளி சர்ணன்” “சர்ணன் ஜெனரல்
 விதிக்க மருந்து-விசகவின் மனைவி” “மாளவிகாக்கினி.தித்திரம்”
 “இடைச்சுவர் இருபறமும் - என்ன நேர்ந்திடினா” “சகுந்தலை”
 “நோக்கத்தன் குறிப்பு - இரண்டு ஆத்துமாக்கள்” “கேனாஹாரை”
 “புத்த அவதாரம்” முதலியன.

முதல் பதிப்பு

சென்னை :

டோடன் கம்பென்ஸாரீன்
 சியர்லெஸ் அசகசுக்கடத்தி
 பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1930

சாய் கைட்டி

[வி. 100-]

PREFACE.

These two plays are adaptations of two dramas written by my friend Mr. V. V. Srinivasa Iyengar, in English. I have to thank my friend for his having kindly given me permission to do so.

Societies desirous of staging this or any other drama by me are informed that they have to pay a small Royalty for each performance and obtain my previous permission before doing so.

“PAMMAL LODGE” }
G. T. MADRAS. }

The Author

INSCRIBED
TO
THE BELOVED MEMORY OF
MY PARENTS

P. VIJIARANGA MUDALIAR,

and

P. MANICKAVELU AMMAL,

and

MY FRIEND

C. RANGAVADIVELU

வீரீதமான முடிவு

நாடக பாத்திரங்கள்

ஆத்மாராம் ராவ்	...	{ டிஸ்டிரிச்ட் முன்சீப்பாயிருந்த ஒரு ஹைகோர்ட்டு வசகில்.
பாலா	...	அவர் மனைவி.
நாதமுனி	...	அவர் வேலையாள்
வரதாச்சாரி	...	அவருடைய குமாஸ்தா
சுப்பைய செட்டி	..	ஒரு கட்டிக்காரன்.
டாக்டர்	...	ஒரு சாவுகார்.
ஜகன் மோஹன நாயுடு	...	{ தன் புத்தியைக் கொண்டு ஜீனித்துவரும் ஒரு மனிதன்.
சுஞ்சிதபாத ஐயர்	...	இன்கம்டாக்ஸ் இன்ஸ்பெக்டர்.

விபரீதமான முடிவு

—o—o—o—

இடம்:—சென்னை புதுடவுனில் ஹைகோர்ட் வக்கீல்

ஆத்மாராம்ராவுடைய ஆபீஸ் அறை.

காலம்—காலை.

ஆத்மாராம் ராவ் வீட்டு வேலைக்காரன் வைத்தணவனான
நாதழனி நாயுடு, ஸ்நாநம் செய்து விட்டு, நெற்றியில் நாமம்
அணிந்து, சாமான்களிலுள்ள தும்பையெல்லாம் தட்டிக்
கொண்டும், காகிதங்களையும் புஸ்தகங்களையும் ஒழுங்காக
வைத்துக்கொண்டும் இருக்கிறான்.

நா. எவ்வளவு தும்பு! வீதியிலிருந்து இவ்வளவும் வந்தி
ராது; இதில் பெரும்பாகம் நம்முடைய எஜமான் உதை
பட்டு எழும்பியிருக்கவேண்டும்.

[மேஜையின் மீதுருக்கும் காகிதங்களை
ஒழுங்காகவைத்துக்கொண்டு.]

அதே காகிதங்கள்!—அதே நிருபங்கள்!—உம்! அதே
பழய கதையும்தான் என்று நினைக்கிறேன்.

கொஞ்சம் அலக்கோலமாயும், உறக்கமுடைய முகத்துடனும்

ஆத்மாராவ் வருகிறார்.

ஆ. இன்னமா தும்பு தட்டிக்கொண்டிருக்கிறாய்! நான் கிழே
இறங்கி வருவதற்குமுன், தும்பெல்லாம் தட்டியாக
வேண்டுமென்று, உனக்கு எத்தனை முறை சொல்வது
நான்?

- நா. என்றைக்காவது, எப்பொழுது இறங்கிவருவார் எஜமான் என்று யாரால் சொல்லமுடியும்? இப்பொழுது தான் ஆறுமணியாகிறது; இதற்கு முன்னே என்னால் இங்கு வரமுடியாது!
- ஆ. நீ அதனப் பிரசங்கியாகப் போகிறாய்! உனக்கு இரண்டு ரூபாய் அபராதம் போட்டேன்.
- நா. அதனால் ஒன்றும் கெட்டுப் போகவில்லை; மூன்று மாசம் தான் சம்பளம் பாக்கியாயிருக்கிறதே! சம்பளப்பாக்கி அதிகமாக ஆக, அபராதமும் அதிகமாகிறது போலிருக்கிறது.
- ஆ. உன் நடவடிக்கையானது பொறுக்கமுடியாதபடி ஆசைக் கொண்டு வருகிறது. உன்னைத்தள்ளிவிடலா மென்று அறைமனசு இருக்கிறதெனக்கு!
- நா. அறைகுறையாக எஜமான் ஒன்றும் செய்வதில்லை. நான் மாத்திரம் ஏன் தூர் அதிர்ஷ்ட சாலியாயிருக்க வேண்டும்? என்னுடைய சம்பளப்பாக்கியைக் கொடுத்து விடுங்கள், இந்த நிமிஷம் வெளியே போய்விடுகிறேன்..
- ஆ. நீ செய்வாய் என்று தெரியும் எனக்கு! வேறு எதற்காக உன் சம்பளத்தை நிறுத்திவைத்தேன் என்று நினைத்தாய்? என்னை மடயன் என்று நினைக்காதே! இந்த நிமிஷம் நீவெளியே போகலாம்.
- நா. என்னுடைய சர்டிபிகேட்டுகளையாவது கொடுங்கள்.
- ஆ. அவைகளை உனக்குக் கொடுக்கமாட்டேன்.
- நா. புழுவாயிருந்த போதிலும் காலால் மிதித்தால் கடிக்கும்! எஜமான் அவ்வளவு தூரம் போகவேண்டாம்.
- ஆ. நீ இந்த மாதிரி பேசினால், உன்னைப்பிடித்து வெளியே தள்ளுவேன்!

நா. அவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டதா? சரி ஆனால்! உங்கள் கோர்ட்டிலேயே உங்களை அவமானப்படுத்தாவிட்டால் பாருங்கள்!—ஹா! ஹா!

ஆ. பார்ப்போம், யாரை நம்புகிறார்களென்று!

நா. [போய்க்கொண்டே] ஸ்வாமி பார்த்துக்கொள்வார்!

[போகிறான்.]

ஆ. அவனைக் கூப்பிடலாமா?—வேண்டாம்! அது ஒரு பொழுதும் முடியாது! காலை எழுந்த வேளை நல்லவேளை யாயில்லை! கண்ணடியில் என் முகத்தையே நான் முன்பு பார்த்தேன். [உள்ளே தன்மனைவியின் குழைக்கேட்டு] யார் அங்கே? பாலா?

பாலா வருகிறான்.

பா. கூப்பிட்டீர்களா?

ஆ. ஆம், யாருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாய் அங்கே?

பா. ஏன்? நாதமுனியாடு பேசிக்கொண்டிருந்தேன்.

ஆ. நான் அவனைத் தள்ளிவிட்டேன். அவன் அதை உன்னிடம் சொல்லவில்லையா?

பா. அதைத்தான் இப்பொழுது சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

ஆ. என்ன காரணத்தினால் என்று சொன்னான்?

பா. ஆமாம்! சொன்னான்!

ஆ. என்ன சொன்னான்?

பா. வாஸ்தவத்தைச் சொன்னான்.

ஆ. வாஸ்தவத்தையா?

பா. ஆமாம்—வாஸ்தவத்தை!

- ஆ. நீ சொல்வது எனக்கு அர்த்தமாகவில்லை.
- பா. என்னமாக அர்த்தமாகும்?—வேலைக்காரன் சம்பளப் பாக்கியைக் கொடுக்காமல் மோசம் செய்ய அவனைத் தள்ளிவிடுகிறவருக்கு!
- ஆ. என்ன பொய்! அதை நீ எப்படி நம்புகிறாய்? ஏழை வேலைக்காரனுடைய சம்பளத்தைக் கொடாமல் மோசம் செய்யவிரும்புகிறேன் என்று நினைக்கிறாய்? அவன் இன்று காலை எவ்வளவு அதனப் பிரசங்கித்தனமாய் நடந்தான் என்று உனக்குத்தெரியாது.
- பா. ஒரு வேளை இருக்கலாம்—இருந்தாலும் அவனுடைய சம்பளத்தை அவனிடம் கொடுத்து அவனை அனுப்பி விடுகிறது தானே?
- ஆ. இப்படிப்பட்ட பயல்களை தண்டிக்கவேண்டும். பாலா, உனக்கு சிறு வயதாகையால் உனக்கு உலகவியவஹாரம் தெரியவில்லை; அவன் சம்பளத்தை எப்படியும் கொடுக்கத்தான் போகிறேன்—கொஞ்சம் பொறுத்து, இப்பொழுது என்கையில் காசில்லை.
- பா. காச இல்லை! காச இல்லை! காலையில் ஒவ்வொருநாளும் ஆபீசு அறையில் கூச்சல் மாத்திரம் அதிகமாயிருக்கிறது!
- ஆ. ஆமாம்—கூச்சல் அதிகமாகத்தான் போடுகிறேன்—ஆயினும் இன்னும் காச சம்பாதிக்க ஆரம்பிக்கவில்லை.
- பா. ஐயோ! டிஸ்டிரிக்ட் முன்சீப்பாயிருந்த கௌரவமான வேலையை எந்தப்பாழும் வேளையில் ராஜீநாமா கொடுத்திரோ!
- ஆ. அப்படியல்ல—பாலா, நீ எண்ணுவது தவறு!
- பா. அப்படியல்ல—நான் எண்ணுவதுசரி! கௌரவமான உத்தியோகம்! மாசம் பிறந்தாற் சம்பளம்! இதைவிட வேறென்ன வேணும் ஒரு மனுஷ்யனுக்கு? இதல்லாமல்—

இதையோசியும்—முன்பு தவாஸி போட்ட இருபது வேலைக்காரர்கள் காத்திருந்தார்கள் நம்முடைய வீட்டில்—இப்பொழுதோ—இருந்த ஒரு வேலைக்காரனும் சிரித்து விட்டுப் போய் விட்டான்! பணம் நிரம்பசம்பாதித்து விடலாம் என்று அதை யெல்லாம் விட்டீர்; அந்தப் பணம் என்னவோ உம்மைவிட்டு அதிகதூரமாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

ஆ. பாலா, இத்தனை காலம் பொறுத்தாய்—இன்னும் கொஞ்சம் பொறு—சில மாசங்கள்—அல்லது வாரங்கள்—அல்லது சில மணிகேரம்—யாருக்குத்தெரியும்?

பா. அதற்கென்ன, நான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்—நமக்கு என்ன காத்துக்கொண்டிருக்கிறதோ—யாருக்குத்தெரியும்!

ஆ. ஜெயம்! செல்லம்!

பா. [நகைப்புடன்] சரி!—அது தான் என் கோரிக்கையும்! வாருங்கள்—வந்து ஸ்நானஞ் செய்து விட்டு காப்பிசாப் பிடுங்கள்.

ஆ. இன்று காலே காப்பி நீயா தயார் செய்தாய்?

பா. ஆம்—சந்தேகமென்ன? நான் செய்ய வேண்டுமென்று நீங்கள் விருப்பவிலையா?—வாருங்கள்!

[இருவரும் உள்ளே போகின்றனர்.]

வரதாசீகாரி வருகிறான்.

வ [சுற்றிப்பார்த்து] அந்தப்பயல் நாதமுனி இன்னும் வரவில்லை—நாதமுனி!

சுப்பைய சேட்டி வருகிறான்.

வாருங்கள் செட்டியாரே, இப்பொழுது தான் உங்களுக்குக்கொஞ்சம் தயவு பிறந்தாற்போலிருக்கிறது—வாருங்

கள்—உட்காருங்கள் செட்டியார்—ஏதாவது வேலை யுண்டோ?

சு. [தொண்டையைக் களைத்துக்கொண்டு]-ஆமாம்—நிரம்ப சின்ன வேலை!—பாருங்கள்—நான் வேலைக்குப் போகிறதில்லை. என் வியாபாரத்தையும் நிறுத்தி விட்டேன். இருந்தாலும், எவனோ ஒருபாவி என்னைக் கோர்ட்டிக்கு இழுத்து, என் பேரிலே இருபத்து நாலு ரூபாய்க்கு சம்மன் பண்ணிவிட்டான். அந்தத் தொகையை நான் அலனுக்கு வாடகைக்காகக்கொடுக்க வேணும். நான் கிடங்கை நிரம்ப நாளைக்கு முன்பாகவே காலி செய்துவிட்டேன்

வ. எப்பொழுது வியாஜ்யம் வருகிறது?

சு. யாரோ புதிதாக முனிசிப்வக்கில் இருப்பதாகச் சொன்னீரே, எங்கே அவர்?

வ. உள்ளே இருக்கிறார்—இங்கே சிக்கிரம்வருவார்.

சு. அவர் பீசு நிரம்ப அதிகமாகக் கேட்பாரோ? பாருங்கள்—நான் என்னமோ வியாபாரத்தை நிறுத்திவிட்டேன்—எனக்கு வயதும் ஆகிவிட்டது.

வ. ஏ! அதெல்லாம் ஒன்றும் பயப்படாதீர்கள். உங்களுக்கு எல்லாம் இலவசமாக ஏற்பாடு செய்கிறேன். ஆயினும், நீங்கள் என்னை மறந்துவிடக்கூடாது. எவ்வளவு கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள்,

சு. என்னை நம்பமாட்டீர்களா?

வ. அதற்கென்ன சந்தேகம்? இருந்தாலும், இன்று காலே நீங்கள் தான் முதல் போணி—ஆகவே—உங்களுக்குத் தான் தெரியுமே—கையில் காசு விழவேண்டும்.

சு. சரி ஆனால்—நீங்கள் என்னை நம்பாமற் போனால் நான் என்னசெய்வது?—

[என்று சொல்லி, தன்மடியிலிருந்து ஒரு ரூபாயை எடுத்து நான்கு புறமும் சுற்றிப்பார்த்துவிட்டு அதை வரதாச் சாரிகையில் அழுத்துகிறான்.]

வ. இது என்ன இது? இது என்ன கொத்தவால் சாவடியா?

சு. இந்த சமயம் இதை வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

ஆதீமாராவ் மறுபடி வருகிறார்

ஆ. உம்!—வரதாச்சாரி!—மறுபடியும் நேரம் பொறுத்து வந்தாய்!—யார் இந்த செட்டியார்?

வ. இவர்தான் பெயர் பெற்ற மூலைக்கடை சுப்பைய செட்டியார். முத்துசாமி ஐயருடைய பழைய கட்சிக்காரர் இவர்; இந்த இருபத்தைநது வருஷமாக இவரை எனக்குத் தெரியும்; இவர் பேரில் எதோ ஒரு சின்ன வியாஜ்யம் இருக்கிறதாம்.

ஆ. எங்கே?

வ. சின்ன கோர்ட்டில்.

ஆ. இந்த சின்ன கோர்ட்டில் நான் ஒரு வியாஜ்யமும் எடுத்துக்கொள்ள மாட்டேன் என்று நான் உனக்கு எத்தனை தரம் சொல்வது?

வ. அதை செட்டியாருக்கு இப்பொழுது தான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன், இருந்தாலும், இவர் என்னுடைய பழைய சினேகிதர், ஆனபடியினாலே, நீங்கள் கொஞ்சம் அவருக்காக தயவு பண்ணவேண்டும் என்பது என்கோரிக்கை.

ஆ. முடியவே முடியாது!—எனக்கு சாவகாசம் ஏது?

வ. அதெல்லாம் இப்பொழுது சொல்லிப்பிரயோஜன மில்லை. அல்லாமலும் செட்டியார் மூலமாக நமக்கு அநேகவியாஜ்யங்கள் வரும். அவர் சொந்த வியாபார விஷயமாகக் கூட நிதம் வியாஜ்யங்கள் இருக்கும்.

ஆ. நீ நிரம்பத் தொந்திரவுக்காரன். ஒவ்வொரு வியாஜ்யத் திற்கும் இப்படித்தான் சொல்லுகிறாய்—இதைமாதிரம்

விபரீதமான முடிவு

எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று—என் மாமூலுக்கு விரோதமாய்.

வ. இதை மாத்திரம் நீங்கள் பிரத்தியேகமாய் நினைத்து ஒப்புக்கொள்ளுர்ப்படி நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஆ. சரி, என்ன பிசு கொடுப்பார்? வியாஜ்யத்தின் தொகை என்ன?

வ. இது முதல் சேசனபடியினாலே—

ஆ. ஒன்றும் இல்லாமல் நான் ஆஜர் ஆகவேண்டுமா என்ன?

வ. செட்டியார், நான் உங்களுக்குச் சொல்லவில்லையா?

[சுப்பைய செட்டியார் காதில் ஏதோ ஒதுகிறான்; சுப்பைய செட்டி இரண்டு ரூபாயை எடுத்து மேஜையின் பேரில் வைக்கிறான்.]

ஆ. என்ன? இரண்டு ரூபாய் தானா?

[பணத்தை எடுத்து தன் ஜேபியில் போட்டுக்கொள்கிறார்]

வ. இது ஒன்று மில்லைதான்; ஆயினும் நாம் இனிமேல் வருவதையல்லவோ பார்க்கவேண்டும்.

ச. ஆமாம் சந்தேகமென்ன—இதை நீங்கள் இருநூறு ரூபாயாக எண்ணி, என்வியாஜ்யத்தை முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டும்.

ஆ. எப்பொழுது வருகிறது வியாஜ்யம்?

ச. வருகிற செவ்வாய்க்கிழமை

ஆ. செவ்வாய்க்கிழமை எனக்கு சாவகாசமிருக்குமே?

வ. இருக்கும், அதற்குச் சந்தேகமேயில்லை.

ச. நான் என் சாட்சிகளை எப்பொழுது அழைத்துக் கொண்டுவருவது?

ஆ. கோர்ட்டுக்கு நேராக—அது போதும்.

- சு. ஆனாலும், நீங்கள் காகிதங்களை யெல்லாம் பார்க்கவில்லையே இன்னும் ஐயா; என்ன வியாஜ்யம் என்று கூட விசாரிக்கவில்லையே நீங்கள்.
- ஆ. அதெல்லாம் சரிதான், காகிதங்களை யெல்லாம் என்ன குமாஸ்தாவிடம் கொடுத்துவிட்டுப்போம்; திங்கட்கிழமை காலை என்னை வந்துபாரும்.
- சு. சாட்சிகளையும் அழைத்துக் கொண்டுவரவா நான்?
- ஆ. ஒ! வேண்டாம்—சாட்சிகளுக்கெல்லாம் சொல்லிக்கொடுக்கிற வழக்கமில்லை எனக்கு. •
- சு. ஆனாலும், சாட்சிகளெல்லாம் இன்ன சொல்லவேண்டுமென்று அவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டாமா? பிறகு வக்கீல் என்பவர் எதற்காக?
- ஆ. சரி, ஆனால், திங்கட்கிழமை வாரும். இப்பொழுது எனக்கு வேலை அதிகமாக இருக்கிறது.
- சு. நான் திங்கட்கிழமை காலை ஆறு மணிக்கு என் சாட்சிகளை எல்லாம் அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்.
- வ. செட்டியார் மறந்து போகக்கூடாது.
- சு. இல்லை இல்லை!—நான் மறக்கமாட்டேன்.
- [போகிறான்.]
- ஆ. இதோ பார் வரதாச்சாரி! இந்த சின்ன வியாஜ்யங்களுக்கும் சில்லரை பிசுகளையும் எடுத்துக்கொள்ள எனக்கு இஷ்டமேயில்லை! இதைப்பற்றி உன்னிடம் நான் சொல்லும் பொழுதெல்லாம், நீ எனக்கு ஒரு உபயோகம் பண்ண ஆரம்பிக்கிறாய்! ஒருவக்கீல் என்ன பீஸ் வாங்கிக் கொள்ள ஒப்புக்கொள்ளுகிறானோ அதற்குத்தக்கபடி தான் தன்னைத்தானே மதித்தவனாகிறான்; அவனுடைய மதிப்பின் பிரகாரம் தான் உலகமும் அவனை மதிக்கிறது. இதை உனக்கு நான் எத்தனைமுறை சொல்வது?

- வ. படிப்படியாக, என்பது உலகவியவஹராத்திற்கு ஏற்ற பழமொழி; இரக்கைகள் சரியாக முளைக்காததன்முன் உயரம்பரக்க யத்னம் செய்வதில் பிரயோஜனமென்ன ?
- ஆ. நீ ஒரு—அதோ! ஜன்னல்வழியாகப்பார். அதோ வருகிறவன் அந்த சௌககார், பாக்மல்லா பார் !
- வ. [வெளியில் கழுத்தை நீட்டிப்பார்த்து] ஆம்—அவன் தான் !
- ஆ. ஏதாவது சாக்குசொல்லி அனுப்பிவிடு அவனை ! நான் வெளியே போயிருக்கிறேன் என்று சொல்லிவிடு.
[விரைந்து உள்ளே போகிறார்.]
- வ. உம்! எவ்வளவு காலம்?—
- பாக்மல் வருகிறான்.
- வாருங்கள் சேட்ஜி! விசேஷம் ஏதாவதுண்டோ ?
- பா. வக்கில் ஐயா எங்கே ?
- வ. என்?—அவா இங்கில்லை.
- பா. இந்த அறையில் அவர் இல்லை எனக்குத் தெரியும்; அவர் உள்ளே இல்லையோ ?
- வ. இல்லை இல்லை ! அவர் பட்டணத்தில் இல்லை.
- பா. நேற்று சாயங்காலம்தான் நான் அவரைப்பார்த்தேனே!— நான் உள்ளே நுழைவதற்குமுன் உள்ளே போனது யார் ?
- வ. இன்று காலை தான் போனார்—ஏதாவது அவசரமான வேலையோ ?
- பா. ஆம்—இன்றைக்கு ஒரு வியாஜ்யம் இருக்கிறது, அதை வக்கிலுக்குக் கொடுக்கலாம் என்று நினைத்தேன்; அந்த பிசையாவது பாக்கியில் கழித்துக்கொள்ளலாமே என்று பார்த்தேன்.

ஒரு வேளை பத்துமணிக்குத் திரும்பிவந்தாலும் வந்து விடுவார்.

அது எப்படி முடியும்? எங்கே போயிருக்கிறார்? கோர்ட்டு விஷயமாகப் போகவில்லையே அவர்?

கோர்ட் விஷயமாகத்தான் போயிருக்கிறார், ஆயினும், ஒருவேளை அந்த வியாஜப்பத்திற்கு வாய்தா போடும்படியாக சம்பவித்தாலும் சம்பவிக்கலாம் பாருங்கள்.

சரி!—அப்படிச் சம்பவிக்கு மென்றெண்ணி நடக்க முடியாதென்னால். எனக்கென்ன கஷ்டம்? என் கடைக்கு பழய வக்கிலாக இருந்தவரிடம் போகிறேன். அவர் இந்த மாதிரி திடீரென்று பட்டணத்தை விட்டு போகிற வழக்கமில்லை.

எனக்கு வருத்தமாயிருக்கிறது.

நீயும் நானும் இதற்கென்ன செய்யக்கூடும்?

ஒன்றும் முடியாது, வாஸ்தவம் தான்.

நீ தான் பார்க்கிறாயே எப்படி. இருக்கிறதென்று—வக்கிலிடம் எல்லாவற்றையும் சொல். இந்தமாதிரி அடிக்கடி பட்டணத்தை விட்டு அவர் வெளியேபோவது நல்லதல்ல, நான் சொல்லுகிறேன் அவரிடம்.

சரி, நான் போகவேண்டியது தான்—உம்!

[சுற்றிப்பார்த்துவிட்டு மெல்லப்போகிறான்.]

இந்த சாவுகாரர்கள் என்ன அசாத்தியர்கள்? இதனால் தான் அவர்கள் பணத்தைக் குட்டி போடச்செய்து பெருக்குகிறார்கள்!

ஆத்மாவை நான்கு புறமும் பயத்துடனும் கவலையுடனும்

சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு மெல்ல திரும்பவருகிறார்.

பேய்விட்டானா?

- வ. ஆர்—ஆயினும் அவன் ஒரு வியாஜ்யத்திற்காகத்தான் வந்தான்.
- ஆ. ஒரு வியாஜ்யத்திற்காகவா? அதில் ஒரு வார்த்தையையும் நான் நம்பமாட்டேன்! திருட்டுக்கழுதைகள்!
- வ. கையில் ஏதோ காசுதங்கள் வைத்திருந்தான்.
- ஆ. எல்லாம் பத்திரங்களாயிருக்கும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.
- வ. அவன் ஏதோ வாஸ்தவமாகத்தான் பேசியது போல்காணப்பட்டான்.
- ஆ. யார் அப்படி இல்லை? அவனுடைய வாஸ்தவத்தைப் பற்றி எனக்குக் கொஞ்சமேனும் சந்தேகமில்லை!
- வ. இருந்த போதிலும், ஸ்பஷ்டமாக அவனுக்குச் சொல்லிகொஞ்சம் பொறுக்கும்படியாக கேட்பது நல்ல தல்லவா?
- ஆ. ஆமாம்! அந்த காலமெல்லாம் அப்பொழுதே போய் விட்டது.
- வ. ஒருவேளை அவன் சந்தேகப்பட்டால்?
- ஆ. இப்பொழுது அவன் சந்தேகப்பட வில்லையா என்ன! ஆயினும் என்ன செய்ய முடியும் என்னால்? நீயோ ஒன்றுக்கும் பிரயோஜனமில்லை—மற்ற குமாஸ்தாக்களெல்லாம் அவர்களுடைய வக்கீல்களுக்கு, தினம் எத்தனையோ வியாஜ்யங்கள் கொண்டுவந்து தருகிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். அவர்கள் எல்லாம் கஷ்டம் எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள், ரெயில் ஸ்டேஷனுக்குப் போகிறார்கள், கடைகளுக்குப்போகிறார்கள், இப்படியெல்லாம் தங்களாலியன்ற அளவு செய்கிறார்கள்; நீ என்ன வென்றால் சோம்பேறியாய் ஒன்றும் கவனிப்பதேயில்லை.

வ. எனக்கு மிகவும் வருத்தமாயிருக்கிறது, ஐயா,—தங்களுக்கூகு என் வேலை திர்ப்திகரமாயில்லா விட்டால் உங்களுடைய ஆபீசை இந்தக்ஷணம் விட்டுப்போகிறேன். நீங்கள் வேறுயாராவது ஒரு குமாஸ்தாவைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

ஆ. இல்லை இல்லை! வரதாச்சாரி, நான் சொல்வது உனக்கு அர்த்தமாக வில்லை. அதிர்ப்திகரமில்லா விட்டால் ஒரு வன் அபிவிர்த்தி அடையமுடியாது.

வ. அபிவிர்த்தியில்லாதவன் தானே அதிர்ப்தியுடையவனாயிருக்கவேண்டும்?

ஆ. அதோ!— யாரோவருகிறார் போலிருக்கிறது! யார் அது?

வ. [வெளியிற் பார்த்து] யாரோ புது ஆசாமி, அவன் வக்கீல்கள் வீடுகளுக்குப் போவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன் முன்பு, ஆயினும் அவன்யாரோ தெரியாது எனக்கு.

ஐக்கம்மோஹன் நாயுடு வருகிறார்.

ஐ. கேஷமம் தானே' எப்படியிருக்கிறீர்கள்—என்ன—என்னை ஞாபகமில்லையா உங்களுக்கு?

[ஒரு நாற்காலியை இழுத்து அதன் பேரில் உட்காருகிறான்.]

ஆ. ஓகோ! நீங்களா! எங்கிருந்து வருகிறீர்கள் இப்பொழுது?

ஐ. ஸ்டேஷனிலிருந்து நேராகவருகிறேன். அரைமணி நேரத்துக்கு முன்பு தான் பட்டணம் வந்தேன். என்னை உங்களுக்கு ஞாபகம் இருப்பதாகக் காணோமே—நான் இல்லாலூர் ஜமீன் தாருடைய ஏஜண்டு. நீங்கள் அங்கே டிஸ்டிரிக்ட் முனிசிப்பாயிருந்த போது, ஜில்லா கோர்ட்டில் அவருடைய பெரிய தத்துவியாஜ்யத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தேன்.

ஆ. ஓ! ஆமாம்! அது தான் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தேன். அந்த வியாஜ்யம் என்ன வாச்சது? முடிந்துபோய் விட்டதா இப்பொழுதாவது?

ஐ. கடைசி நிமிஷத்திலே டிஸ்டிரிக்ட் ஜட்ஜ் எங்களுக்கு விரோதமாகத் தீர்மானம் கொடுத்தார். அதிலே ஒரு சங்கதி யிருக்கிறது. [சுற்றிப்பார்த்து] அப்புறம் அதை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். நேற்றுராத் திரி தான், நீங்கள் சென்னப்பட்டணத்திலே வக்கீலாயிருப்பது ஜமீன்தாருக்கும் எனக்கும் தெரிந்தது; நான் உடனே உங்கள் மேல்விலாசத்தைத் தெரிந்து கொண்டு புறப் பட்டேன். அப்பீலுக்கு உங்களை வக்கீலாக ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று தீர்மானித்தேன். வழியிலே பெரிய ஆபத்து ஒன்று நேர்ந்தது—ஒரு தைரியமான களவு! ஸ்டேஷனில் இறங்கினவுடனே, ஒரு புருஷமாம் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு நேராக உங்கள் வீட்டிற்கு ஓட்டச்சொன்னேன். வருகிறவழியில் ஒரு காபிஹோட்டலில் கோச்மாணை நிற்கச்சொல்லி, உள்ளே கைகாலம் பிக்கொண்டு காப்பி சாப்பிடப் போனேன். வெளியில் வந்து பார்த்தால் வண்டியைக்கானோம்! அந்த கோச்மான், என்னுடைய வியாஜ்ய காசுதங்கள், நான் பணம் வைத்திருந்த பெட்டி, எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு டிக்கொடுத்ததைக் கண்டேன்! வாஸ்தவத்திலே காபி ஹோட்டல்காரனுக்குக் கொடுக்கவும் கையில் பணமில்லை.

ஆ. பெட்டியில் நிரம்ப பணம் இருந்ததோ?

ஐ. இல்லை, அதிகமொன்றும் இல்லை, எல்லாம் சேர்த்து ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் சில்லரை இருக்கும்; என் கவலையெல்லாம் அந்தக் காசுதங்களைப் பற்றி இப்பொழுது.

ஆ. நீங்கள் அந்த கோச்மாணை எப்படியும் கண்டுபிடிக்கலாமே, அவன் வண்டி நம்பர் உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா?

- ஜ. அதைக் குறித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்!
- ஆ. உம்!—நாம் என்ன செய்வதென்பொழுது?
- ஜ. பணத்தைப் பற்றிக் கவலையில்லை, ஜமீன் தாருக்கு தந்தி கொடுத்து எவ்வளவு வேண்டுமென்றாலும் வரவழைத்துக் கொள்வேன். இந்த வியாஜ்பக் காசுதங்களுக்கெல்லாம் வேறு நகல்வாங்க வேண்டும்.
- ஆ. ஆம் ஆம்—அந்த கஷ்டம் ஒன்று இருக்கிறது.
- ஜ. உடனே நான் பணத்துக்காக தந்திகொடுக்க வேண்டும். போலீசார் உதவியைக் கொண்டு இரண்டு மூன்று தினங்களில் அந்தக் காசுதங்களை நாம் கண்டுபிடிக்கலாம்.
- ஆ. அந்த நம்பிக்கை வேண்டாம், உங்களுக்குச் சென்ன பட்டணம் சமாசாரம் நன்றாய்த் தெரியாது.
- ஜ. அதென்னமோ நிஜம், காசுதங்களைப்பற்றி தந்தி கொடுப்பது எனக்கு இஷ்டமில்லை—அப்படிச் செய்தால் ஜமீன் தார் ஒரு வேளை பயந்து போவார். அப்படி அவசியமாயிருந்தால் நானே நேராகப்போய் ஒரு வாரத்திற்குள் வேறுநகல்கள் வாங்கிக்கொண்டு வந்து விடுவேன்.
- ஆ. அதற்குப் போதுமான காலம் இருக்கிறதா?
- ஜ. சந்தேகமில்லை, தீர்மானத்தின் நகல் இரண்டு தினங்களுக்கு முன்புதான் கிடைத்தது என்களுக்கு.
- ஆ. என்ன ஆச்சரியம்! என்ன தைரியமான திருட்டு! அந்தக் கோச்மாணப் பார்த்தால் இவன் தான் என்று சொல்லமுடியுமா உங்களால்?
- ஜ. ஒருவேளை முடிந்தாலும் முடியும்—அவ்வளவு உறுதியாய்ச் சொல்லமுடியாது—ஆயினும் போலீசாருக்கு நான் உடனே தெரிவிக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்.
- ஆ. ஆம், அதை உடனே செய்யவேண்டும் நீங்கள்.

- ஜ. ஆம், உடனே செபீகிறேன் அப்படியே; நான் உங்களை இன்றிரவு பார்க்கிறேன். மறுபடியும் வீட்டிற்கு எப்பொழுது வருவீர்?—எட்டுக்கா?—ஏ—தயவு செய்து ஒரு பத்து ரூபாய் கொடுங்கள். தந்தி கொடுக்கக்கூட என் கையில் பணமில்லை! சென்னப்பட்டணத்தில், ஒரு வீதியில், கையில் ஒரு காசமின்றி கலவரப்பட நேர்ந்தது என்கதி!
- ஆ. என்ன கஷ்டம்! என்னிடம் இச்சமயம் ரொக்கம் ஒன்று மில்லை; வாஸ்தவம் என்ன வென்றால்—என் சிலவற்றைக் கொல்லாம் நான் செக் எழுதிக்கொடுக்கிற வழக்கம். ஒரு செக் கொடுத்தால் போதுமோ இல்லையோ?
- ஜ. ஒரு செக்கா?—செக்கை மாற்றுகிற கஷ்டம் எனக்கு வேண்டாம்—உம்முடைய வீட்டில் கொஞ்சமாவது ரூபாய் இல்லாமலா இருக்கும்?
- ஆ. [மேஜையின் அறையை இழுத்து, தன்பையை மெல்ல தடவி அதில் தான் வைத்த இரண்டு ரூபாய்களை வெளியில் எடுக்கிறார்.] இவ்வளவு தான் என்னிடம் இப்பொழுது இருக்கிறது—இதைக் கொண்டு நீங்கள் என்ன செய்யக்கூடும்?
- ஜ. என்ன தூர் அதிர்ஷ்டம்!—[அவர்கையினின்றும் அந்த இரண்டு ரூபாய்களையும் பிடுங்கிக்கொள்வதுபோல் வாங்கி] இதில் பாதி ஒரு மணி நேரத்தில் எனக்கு ஆயிரம் ரூபாய் கொண்டு வரும்—நான் வருகிறேன். ராத்திரி பார்க்கிறேன் உங்களை. [போகிறான்.]
- ஆ. எங்கே உங்களுடைய ஜாகை? சாப்பாட்டிற்கு இங்கே வரமாட்டீர்களா நீங்கள்? என் குமாஸ்தாவை உங்க ளோடு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அனுப்பவா?—நிரம்ப அவசரமாயிருக்கிறது போலிருக்கிறதே அவருக்கு?
- வ. ஒரு காலையில் ஆயிரம் ரூபாய் போக்கடித்துக் கொண்டவர், எப்படி நிதானமாயிருக்கக் கூடும்?
- ஆ. இந்தப்பயலை எங்கேயோ பார்த்த ரூபகமாயிருக்கிற தெனக்கு.

வ. ஆனால் எஜமானுக்கு ஆசாமியே தெரியாதோ? அவன் பேசியதைப் பார்த்தால் உங்களுக்குப் பெரிய சினேகிதன் போலிருந்ததே. ஆயினும் அவன் சேலத்து ஆசாமியல்லவென்று நினைக்கிறேன்.

ஆ. இப்படிப்பட்டபயல்கள் எங்கும் திரிகிறார்கள்.

வ. உம்—நேற்றுசூரியங்காலம்—அதைச் சொல்ல மறந்தேன்—ஆனரபில் முத்துசாமி ஐயர் அவாள்—கிருஷ்ணகிரி அப்பீல் காசிதங்களை உங்களை வைத்துக்கொண்டு படிக்க வேண்டுமென்று உங்களை வரும்படி சொல்லியனுப்பினார், எஜமான் கிளப்பிலிருந்து வரவில்லை. நான் அவரிடம் போய்ச் சொன்னேன்; அவர் அதிக கோபங்கொண்டு பலவிதமாகச் சொன்னார்.

ஆ. அவர் என்னதான் சொன்னார்? சொல்.

வ. ஜூனியர் வக்கீல்களுக்கெல்லாம் அவர்களுடைய உத்திரவாதம் தெரிகிறதில்லை; கௌரவமென்பது கிடையாது, பேராசைமாத்திரம் உண்டு; என்று, இப்படி பல விதமாகக் கண்டபடிவைதார்.

ஆ. அப்படியா சொன்னார்? நான் எப்படிப்பட்டவன் என்பதையும், அவர் கீழிருக்கும் முகஸ்துதி செய்யும் கொஞ்சகின்ற ஜூனியர்களை அவர் நடத்துவது போல் என்னிடம் முடியாது என்பதையும், அவருக்கு ஒரு நாள் காண்பிக்கிறேன்! இந்த சீனியர்களுக்கெல்லாம் இந்த கர்வமுண்டு—வருகிற பீசுகளை யெல்லாம் ஜேபியில் போட்டுக்கொள்ளுகிறது, வேலையெல்லாம் ஜூனியர்களைச் செய்யச் சொல்கிறது! இந்தக்கதை யெல்லாம் என்னிடம் நகராது இந்த வழக்கத்தை யெல்லாம் சின்ன பின்னமாய் ஒரு நாள் உதைத்தெறிகிறேன்!

வ. அந்த அப்பீல் கட்சிக்காரன் எப்படிப் போவது? அவன் முறையிடமாட்டானா?

ஆ. அவனைத் தூக்கு போட்டுக்கொண்டு சாகச் சொல்!

தஞ்சிதபாத ஐயர் மெல்ல சாவதானமாய் கிருகிரார்.

- கு. தாங்கள் தானே ஆத்மாராம ராவ் ஐயா ?
- ஆ. ஆம் ஐயா, நான்தான்; எதாவது உங்களுக்கு நான் செய்யக்கூடுமோ ?
- கு. நான் கொஞ்சம் ரகசியமான வேலையாய் வந்திருக்கிறேன்.
- ஆ. அது அவசரமான தாயிருந்தால் இப்பொழுதே உம் முடைய வேலையைக்கவனிக்கிறேன் ; இல்லாவிட்டால், என் குமாஸ்தாவுக்குச் சொல்ல வேண்டிய வேலையை முடித்துக்கொண்டு பிறகு உம்முடைய வேலையைப் பார்க்கிறேன்.
- கு. நான்காக்கக்கூடும், இன்று காலை நான் பார்க்கவேண்டிய வீடுகளில் இதுதான் சடைசி என்று தீர்மானித்திருக்கிறேன்.
- ஆ. சந்தோஷம்!—கட்டை அந்த சின்ன மேஜையின் பேரில் வைக்கலாம் நீங்கள்.
- கு. பரவாயில்லை, இவைகளைக் கையில் வைத்திருக்கும் வழக்கமாய் விட்டது.
- ஆ. சரி—குமாஸ்தா, சீக்கிரம் வாடும்; அவர் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.
- வ. அப்படியே ஐயா
- ஆ. ஷாரர்ட் ஹான்ட் குமாஸ்தா எங்கே? இன்று காலை ஏன் அவன் இன்னும் இங்குவரக்காணோம் ?
- வ. எனக்குத் தெரியாது ஐயா.
- ஆ. சரி, உன்னால் முடியுமானவரைக்கும் நான் சொல்வதை எழுதிக்கொள்ள வேண்டியது தான். ஆரம்பி சீக்கிரம்!
- வ. [ஒரு நோட் புஸ்தகத்தையும் பென்சிலையும் எடுத்துக் கொண்டு] இதோ சித்தமாயிருக்கிறேன், ஐயா

- ஆ. உம்—நகீரி ஜமீன்தாரிடம் இருந்து ஏதாவது பதில் தந்தி வந்ததா?
- வ. இல்லை—இன்னும் வரவில்லை ஐயா.
- ஆ. ஆனால், இதை தந்தி மூலமாக அவருக்கு உடனே தெரிவி!—அர்ஜன்டாக—“ எதிர்கட்சி நிர்ப்பந்தம் செய்கிறார்களீ—ஐயாயிரம் ரூபாய்—ரிடெய்னர்—கொடுப்பதற்கு சாயங்காலம் ஆறுமணிக்குள்ளாக உங்கள் ரிடெய்னர் வந்து சேரவிட்டால்—எதிர்கட்சியிடம் வக்காளத் ஒப்புக்கொள்ளப்படும். பதில் தந்தி உடனே கொடுக்கவும்”
- வ. சரி—ஐயா.
- ஆ. கார்வேடிநகர் சமஸ்தான அவிபக்தத்தைப் பற்றி என்னுடைய அபிப்பிராயம் கொடுத்தேனே, அதை அனுப்பி விட்டாயா?
- வ. இல்லை—இன்னும் அனுப்பவில்லை ஐயா
- ஆ. ஆனால் நான் உனக்குச் சொல்லுமளவும் அதை அனுப்பாதே. அந்தப் பயல்கள் ஏதோ என்னை ஏமாற்றப் பார்க்கிறார்கள் என்று எண்ணுகிறேன்.
- வ. அப்படியே ஆகட்டும் ஐயா
- ஆ. அதை குறித்துக்கொள். இல்லாவிட்டால் அதை மறந்து விடுவாய்.
- வ. அப்படியே செய்கிறேன் ஐயா
- ஆ. நுஸ்வீட் அப்பீல் இன்றைய ஜாபிதாவில் போட்டு இருக்கிறதா?
- வ. இல்லை ஐயா, இந்த வாரம் கடைசியில் தான் அதை ஜாபிதாவில் போடுவார்களா என்று நினைக்கிறேன் ஐயா.

ஆ. நாம் அப்பீல் பிரதிவாதி பக்கமல்லவா? அவன் பாக்கி பிசைக்கொடுத்து விட்டானா?

வ. இல்லை ஐயா.

ஆ. எவ்வளவு அது? சுமார் அறுநூறு ரூபாயல்ல?—என்ன பசுகள்! நீங்கள் எப்பொழுதும் அஜாக்கிரதையா யிருக்கிறீர்கள்! எத்தனை தரம் உங்களுக்கு அதைப் பற்றி நான் சொல்வது?

வ. பிசைப்பற்றி சந்தேகமில்லை ஐயா.

ஆ. சந்தேகமோ இல்லையோ—என்னுடைய ஏற்பாடு என்ன வென்றால், ஒரு மஹாராஜவுக்குகூட, என் பி செல்லாம் பூராவாக வைத்தாலொழிய, ஆஜர் ஆகமாட்டேன் எனபதே! கட்டுக்காரனுக்கு தந்தி அனுப்பு. உம—எழு துகுகொள்—“ அப்பீல் விசாரணைக்கு இந்த வாரம் வருவது நிச்சயம்—பாக்கிபிசை இன்னும் கொடுக்கவில்லை—உடனே பாக்கிபிசை பூராவாக கொடுத்தாலொழிய ஆஜராகமாட்டேன். பதில தந்தி அனுப்பவும்.”

வ. முதியாச்சுது ஐயா

ஆ. எந்த பென்சின் முன்பாக அது வரும் போலிருக்கிறது?

வ. இரண்டாவது அபெல்லெட் பென்சின் முன்பாக ஐயா; ஜஸ்டிஸ் ஹெட்ஸ்ட்ராங் ஜஸ்டிஸ் ஸ்டீலாகோச், முன் பாக்.

ஆ. அந்த வியாஜ்யத்துக்கு அது தான் மிகவும் சரியான பென்சின். இதை யெல்லாம் ஏற்பாடு செய்கிற அந்த கோர்ட் குமாஸ்தாவைப்பார்த்து, வேறே பென்சுக்கு அதை மாற்றாதபடி அவனுடன் ஏற்பாடு செய், தெரிகிறதா?

வ. அப்படியே ஆகட்டும் ஐயா.

- ஆ. பிறகு—நன்றாய் கவனி—சோம்பேரிக் சமுதாயம்!—வெங்கடகிரி அப்பீல் எப்போது விசாரணைக்கு வரும் போலிருக்கிறது?
- வ. இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் வராது, ஐயா.
- ஆ. அது ஜஸ்டிஸ் ஸ்டேட்ஸ் முன்பாக வராதபடி நீ பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். போனவாரம் கவர்ன்மென்ட் அவுஸ் பார்ட்டியில் நம்முடைய கட்சிக் காரரை அநேக வருஷமாகத் தனக்குத் தெரியும் என்றும், அவரைப் பற்றி தனக்கு அதிகமான மதிப்பு கிடையாதென்றும் அவர் என்னிடம் சொன்னார். எப்படியாவது அவருடைய ஜாபிதாவில் வராதபடி பிரயத்தனம் பண்ணு.
- வ. அப்படியே செய்கிறேன் ஐயா.
- ஆ. இன்னும் என்ன? இவருடைய வேலையை நான் பார்க்க வேண்டும் 'சர்பிரெடிக பாலக் ஆன் மிஸ் ரெப்பிரசன்டேஷன் அன்ட் பிராட்' புஸ்தகம் திரும்பி வந்துவிட்டதா? எனக்கு அது அவசியமாக வேண்டும் இன்றைக்கு.
- வ. எனக்குத் தெரியாது ஐயா.
- ஆ. உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது! ஜஸ்டிஸ் கிருஷ்ணசாமி ஐயர் வீட்டிலிருந்து யாரோ வந்து வாங்கிக்கொண்டு போனார்கள் அதைப் போனவாரம். உடனே யாரையாவது அனுப்பி அதை வாங்கிக் கொண்டுவா. இந்த ஜட்ஜுங்களெல்லாம் பெரிய தொந்திரவு! இனிமேல் என் உத்திரவில்லாமல் அவர்கள் ஒருவருக்கும் எந்த புஸ்தகத்தையும் அனுப்பாதே.
- வ. நான் அனுப்பவில்லை ஐயா.
- ஆ. சரி, அவ்வளவுதான்—நீ போகலாம் இனி.
- வ. வேறொன்றும் வேலை இல்லையே ஐயா? நான் வருகிறேன். [போகிறான்.]

- ஆ. உம்—என்ன செய்யக்கூடும் உங்களுக்கு நான் ?
- கு. ஏறக்குறைய ஜூனியர் வக்கீலாயிருந்தும், தங்களுக்கு அதிகவேலை யிருப்பதாகக் காணப்படுகிறது எனக்கு நிரம்ப சந்தோஷம்.
- ஆ. உம்—ஜூனியர் என்று யாரைச் சொல்லுகிறீரோ என்று எனக்கு தெரியவில்லை வாஸ்தவமாய், ஜூனியர் என்பதும் சீனியர் என்பதும், வக்கீல் ஆகி எத்தனை வருஷமாச்சது என்று கணக்குப் போட்டுப் பார்க்கக்கூடாது; அது அவர்களுக்கு கோர்ட்டில் எத்தனை வியாஜ்யங்கள் இருக்கின்றன என்பதைப் பொறுத்ததாகும்.
- கு. மிகவும் உண்மை—கொஞ்சம் வருஷத்திற்கெல்லாம் மாதத்திற்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் வரும்படி உடைய சில வக்கீல்களை எனக்குத் தெரியும்
- ஆ. உம்—மாசத்திற்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் என்ன ஒரு பெரிய வரும்படியா என்ன ? இருப்பதற்குள் பெரிய படியைக் கொண்டல்லவோ அளக்கவேண்டும் நீங்கள் !
- கு. ஆமாம், வேறு எந்த உத்தியோகத்தைவிட வக்கீல் வேலை தான் அதிக வரும்படியைத் தருகிறது தற்காலம்.
- ஆ. அது சரிதான்; வரும்படி வருகிறது வாஸ்தவமே, ஆயினும் என்ன தான் இருந்தபோதிலும், மிகவும் நிர்ப்பந்தமான உத்தியோகம்! தற்காலத்திய ஜட்ஜுகளுடன் யார் மல் கொடுக்கிறது ?
- கு. ஆயினும் தங்களைப் பற்றி இரண்டு மூன்று ஜட்ஜுகள் மிகவும் நல்ல அபிப்பிராய முடையவர்களாய் இருப்பதாகக் காணுகிறேன்.
- ஆ. உம்!—அதனென்ன ? இம்மாதிரியான பேச்சு எனக்கு வெறுப்பைத் தருகிறது. அந்த விஷயத்தைப் பற்றி பேசுவதென்றால்—ஜட்ஜுகள் எல்லோரும் என்னை நேராக

அறிவார்கள்; அவர்கள் எல்லோரும் என்மீது பட்சமாய்த் தான் இருக்கிறார்கள் என்று நான் உறுதியாய்ச் சொல்வேன். ஆயினும் எல்லோர் எதிரிலும் அதைப்பற்றியே எடுத்துப்பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்களே சிலர், அவர்களைப்போல் நானும் செய்ய எனக்கிஷ்டமில்லை.

- கு. இவ்வளவு நீங்கள் விர்த்திக்கு வந்தது மல்லாமல், உங்களுடைய நடவடிக்கையில் உத்தமமான நியமங்களுடன் நடப்பதை உலகத்தோருக்கெல்லாம் கீங்கள் தெரிவிப்பது, எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தைத் தருகிறது.
- ஆ. எங்கள் உத்தியோகத்தில் அபிவிருத்தி யடைதலும் நற்குணமுடையன யிருத்தலும் ஒன்றுதான்—எப்படியும் அப்படி இருக்க வேண்டியது நியாயம்
- கு. ஒப்புக்கொண்டேன்—அப்படி யிருக்கவேண்டியதுதான்! இன்று காலை என் மனதுக்கு ஒரு பெரும் விருந்து கிடைத்தது போல் எண்ணுகிறேன்.
- ஆ. ஆம்—நான் மறந்தேன். இனி வேலையை கவனிப்போம் தாங்கள் என்னுடைய அபிப்பிராயம் கேட்கவந்தது அசல் வியாஜ்யத்தைப் பற்றியா? அல்லது அப்பீல் வியாஜ்யத்தைப் பற்றியா?
- கு. இனி உங்களுக்குக் கஷ்டம் கொடுப்பது எனக்கிஷ்டமில்லை ஐயா!
- ஆ. வாஸ்தவமாய்—நான்—நான்—சொல்வதென்ன வென்றால்—உங்களுக்கு ஏதாவது கோபம் உண்டு பண்ணினேனோ?
- கு. இல்லவே யில்லை—அதற்கும் எனக்கும் நிரம்ப தூரம்.
- ஆ. நீங்கள் சொல்வது எனக்கு அர்த்தமாகவில்லை.
- கு. அதனால் பாதாமில்லை, ஐயா.
- ஆ. வாஸ்தவமாய்—வியவஹாரத்தைப்பற்றி என்ன?

கு. நான் வந்த வியவஹாரம் விசாரணையாகி முடிந்துவிட்டது ஐயா.

ஆ. என்ன உம்முடைய மனதில் இருக்கிறது? என்னுடைய காலத்தை இப்படி அனாவசியமாய்ப் போக்க உமக்கு எப்படி தைரியமுண்டாயிற்று? எதற்காக என்னிடம் வந்தீர்?

கு. நான் இங்கு வந்தது சில சமாசாரங்களைத் தெரிந்து கொண்டு போக. உவைகளை அறிநதுகொண்டேன்—ஆகவே இப்பொழுது தயவு செய்து எனக்குப் போக விடைகொடுக்கவேண்டும்.

ஆ. நான் இது வரையில் பார்த்திராத சாவதானமுடை அதனப் பிரசங்கியா யிருக்கிறீர் நீர்!—யார் நீர்?

கு. உங்களுக்கு நான் இன்னான் என்று அறிவது சந்தோஷக்ரமாய் யிருக்கும்—நான் வருட்படி வரி (இன்கம்டாக்ஸ்) இன்ஸ்பெக்டர்!

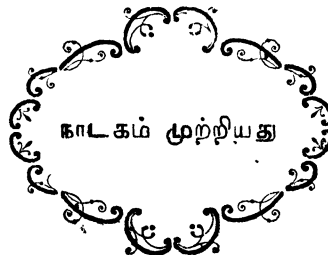
ஆ. என்ன!—என்ன?

கு. நான் வருகிறேன்.

[போகிறார்.]

ஆ. என்ன மடயன் நான்!

[ஆப்படியே அசந்துபோய் வெட்டவெளியைப் பார்த்த வண்ணம் நிற்கிறார். அவர்மனைவி பாலா பிரவேசித்து அவரைப்பாத்து, ஆச்சரியப்பட்டு என்ன நடந்ததோ என்று பிரமித்து நிற்கிறாள். இந்த தோற்றக்காட்சியில் படுதாமெல்ல இறங்குகிறது.]

சுல்தான்பேட்டை சப் அசிஸ்டென்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட்

நாடக பாத்திரங்கள்

சேத்துப்பட்டு கிருஷ்ணசர்மா	...	சப் அசிஸ்டென்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட்
கனகவல்லி	...	அவர் மனைவி
ருக்மிணி அம்மா	...	அவருடைய நாயார்
கோபாலையங்கார்	...	ஒரு குமாஸ்தா
மகம்மது சுல்தான் சாயபு } வீராசாமி }	...	கிருஷ்ண சர்மாவின் வேலைக்காரர்கள்
ராமாசாஸ்திரி } காமாசாஸ்திரி }	...	இரண்டு பிராம்மணர்- கள்
மிஸ்டர் ஹெட்ஸ்டிராங் ஐ சி. எஸ்	...	டிஸ்ட்ரிக்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட்
மிஸ்ஸஸ் ஹெட்ஸ்டிராங்	...	அவருடைய மனைவி

பேசலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் கான்ஸ்டெபிள்கள் முதலியோர்.

சுல்தான் பேட்டை சப்

அசிஸ்டென்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட்

முதல் அங்கம்

முதற் காட்சி

இடம்:—கிருஷ்ணசர்மாவின் பழய வாடகைவீடு.

. கிருஷ்ணசர்மா சாப்பிட்டான பிறகு சமயல் அறையி
னின்றும், முழங்கைவரைக்கும் தள்ளப்பட்டிருக்கும் கம்பிளி
குடுத்தாவைப் போட்டுக் கொண்டு, வந்து
கொண்டிருக்கிறார்.

ச. தைரிய சாலியே அதிர்ஷ்டசாலி!—யாராவது கனவு
கண்டிருப்பார்களா?

கனக்வல்லி வருகிறாள்.

க. நான் கண்டேன்—நேற்றிரவு நான் ஒருகனவு கண்டேன்,
உன் கனவு பாழாய்ப்போக 'போ அப்புறம்! என்னைத்
தொந்திரீவு செய்யாதே.

க. ஏதாவது ஜூரமாயிருக்கிறதா என்ன உமக்கு?

ச. ஆமாம், அது ஒரு மாதிரி ஜூரம்தான்—நீ போக
றயா என்ன?

க. நான் அப்படித் தான் நினைத்தேன்—அதை உங்கள்
தாயாரிடமும் சொன்னேன்—உங்கள் தாயார் என்ன
வோ என்னை நம்பவில்லை—ஜூரமாயில்லா விட்டால், ஒரு
பிரம்மணன் கம்பிளி சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு
சாப்பிடுவாரோ?

ச. நீ சொல்வது மிகவும் சரி தான்! உள்ளே போய் பாத்திரங்களை அலம்பு.

க. ஏன் என்னைத் தூத்திவிடுகிறீர்கள் இப்படி? ஆனால்—சாயங்காலம் நான் கேள்விப்பட்டதை உமக்குச் சொல்ல மாட்டேன்.

[போகப்புறப்படுகிறாள்.]

ச. வேண்டாம் வேண்டாம்! வா இப்படி கொஞ்சம்—நீ நிரம்ப நல்ல பெண்ணாச்சே!—வர மாட்டாய் நீ?

க. [திரும்பி வந்து] ஒரு பந்து கூட, நீர் அதை உதைத்தால், உம்மை விட்டுத் தூரமாகப் போய்விடுகிறது.

ச. இன்னொரு உதை உதைத்தால் திரும்பி வந்து விடுகிறது, உனக்குத் தெரியாதா என்ன?

க. ஆமாம்—ஆனாலும்—பெண்சாதி என்பவளுக்கு புத்தி என்பது ஒன்றிருக்கிறது.

ச. சே! ஆயினும் நீ மிகுந்த புத்திசாலியாயிற்றே.—வா சொல்லு—என்ன கேள்விப்பட்டாய்?

க. இன்று சாயங்காலம் நான் தண்ணீர் கொண்டுவரக் கிணற்றுக்குப் போன போது, இன்றைக்கு உமக்கு பெரிய உத்யோகம் கிடைத்ததாகவும், நீங்கள் ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் எல்லோரையும் ஜெயிலில் போடப் போகிறதாயும் அங்கே சொன்னார்கள்.

ச. அப்படியா சொன்னார்கள்?—என்ன புத்திசாலிகள்!

க. அவர்களெல்லாம் நீங்கள் நிரம்ப கெட்டிக்காரர் என்றும், நான் நல்ல பெண் ஒன்றும் தெரியாதவள், என்றும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ச. தெரிவித்து!—இன்னும் என்ன சொன்னார்கள்?

சுல்தான் பேட்டை சப் அசிஸ்டென்ட் [அங்கம்-1
மாஜிஸ்டிரேட்

- க. ஒருவருக்கும் தெரியாமல் உங்களுக்கு இந்த வேலை எப்படி கிடைத்ததென்று மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.
- ச. ஏன், சுல்தான் பேட்டெல்லாம் முன்பே அறிந்திருக்கிறார் போலிருக்கிறதே இதை!
- க. நான் தான் சுல்தான் பேட் அல்லபோலும்? வாஸ்தவத்தில் கடைசியாகக் கேள்விப்பட்டது நான்தான். அதைக் குறித்து என்னை ஏளனம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள் அங்கே.
- ச. அப்படியா? அவர்களுக்கு அவ்வளவு தீரீயம் வந்ததா? சுல்தான் பேட்டை சப் அசிஸ்டென்ட் மாஜிஸ்டிரேட் டின் மனைவியைக் குறித்து நகைப்பதென்றால் இன்னது என்பதை அவர்கள் கூடிய சீக்கிரத்தில் அறிவார்கள்!
- கூ. எவ்வளவு பெரிய பெயர்! அதற்கு அர்த்தமென்ன?
- ச. உம்—உனக்கு அது அர்த்தமாகாது—உம்—அதற்கு அர்த்தம் என்னவென்றால்—இன்று முதல் நான் சுல்தான் பேட்டை மகாராஜா என்பது தான்.
- க. எது வரைக்கும்?
- ச. ஓ! அது—இதைவிட இன்னும் பெரிய பதவியை அடைகிறவரையில். அதிருக்கட்டும், உன்னைப்பற்றி சிரித்தது யார் யார்?
- க. சொன்னால்—நாளைக்கு அவர்களை யெல்லாம் ஜெயிலில் போடுவீர்களா? சொல்லுங்கள்.
- ச. இதற்குள்ளாக முடியாது—ஆயினும் இனிமேல் நீ தண்ணீர் கொண்டுவரக் கிணற்றுக்குப் போகலாகாது.
- க. பிறகு குடிப்பதற்கு தண்ணீருக்கு நாம் என்ன செய்யுது? உங்கள் தாயார் போகமாட்டார்கள்; அவர்கள் குருடாயிற்றே!

மாஜிஸ்ட்ரேட்

ரூக்மணி வருகிறாள்.

௫. நடக்கிற சமாசாரம் ஒன்றும் தெரியாதபடி அவ்வளவு கண் குருடாகவில்லை இன்னும் நான்!—என்ன! என் வயிற்றிலே பிறந்த பிள்ளை, நேற்றுவரைக்கும் தொட்டி விலிருந்தவன், தன் பெண்சாதியோடு இவ்வளவு நேரம் வெட்கமில்லாமல் பேசிக்கொண்டிருக்கிறதா!—என்னடா பையா! உன் தாயாரை வீட்டை விட்டுத்தூர்த்தும் படி ரகசியமாக உனக்கு உபதேசம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்களோ அந்தக்குட்டி? வேறு என்ன அவள் பேசக் கூடும்?
- ச. இல்லை அம்மா—கொபித்துக்கொள்ளாதே—என்னுடைய ஜுரத்தைப்பற்றி அவளிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன்.
௫. அவள் என்ன உன்தாயாரா என்ன அவளிடம் உன் ஜுரத்தைப்பற்றி நீ சொல்ல? இந்தக் காலத்திலே எல்லாம் தலை கீழாயிருக்கிறது! நான் உன்னைப் பெற்றேன், வளர்த்தேன், பசித்தழுத பொழுது பால் கொடுத்தேன், நோயா யிருந்தபொழுது வருந்து கொடுத்தேன், இப்படியெல்லாம் செய்து உன்னை மனுஷனாக்கினேன். இப்பொழுதென்ன வென்றால், உன் அசமுடையாளாகிய இந்தக்குட்டிக்கு தடைவார்த்தேன்!
- க. எனக்கு நிரம்ப வருத்தமாயிருக்கிறது! நீங்களே அவரை ஏன்கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளவில்லை?
- ச. பேசாதீர்கள் இரண்டு பெயரும்! இன்று முதல் நான் இதை சுல்தான் பெட்டை சப் அசிஸ்டென்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட் என்பதை நீங்கள் அறிய வேண்டும். நான் இவ் வீடம் கல்கம் யாதொன்று மில்லாமல் எல்லாம் சமாதான மாயிருக்கும்படிப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டிய சவரட்சணிகந்தா. நான் வேலையை மேற்கொண்ட முதல் நாள்

சுல்தான்பேட்டை - சப் அசிஸ்டென்ட் [அங்கம்-1
மாஜிஸ்டிரேட்

இராத்திரியே, என் சொந்த வீட்டில், சண்டைச்சச்சரவு, கலகம், அவதூறு முதலியவெல்லாம் நடக்க உடன் பட்டேன் !

௫. உன் வீட்டில் என்னை இருக்கவிடமாட்டாயா? அப்படியாசமாசாரம்? ஹும்! நீங்கள் இரண்டு பெயரும் அதைப் பற்றிதான் சதிபேசிக்கொண்டிருந்தீர்கள் என்று எனக்குத்தெரியும். நல்லது ஆகட்டும், இனிமேல் நான் எதற்காகப் பிழைத்திருக்கவேண்டும்!—இந்த நிமிஷம் நான் போய்க் கிணற்றில் விழுந்து சாகிறேன். அப்புறம் இந்த தடை உங்கள் வழியைவிட்டு நீங்கினவுடன் நீங்கள் இரண்டு பெயரும் சுகமாய் வாழலாம்.
- ச. [ஒரு புறமாக] என்ன தொல்லை—இந்தக் குருட்டுக்கழுவியான ஒன்றுக்கும் உதவாத தாயார்! [உரக்க] கூடாது, அப்படி யொன்றும் செய்யக்கூடாது, நீ அவசரப்பட்டு.
- க. [ஒரு புறமாக] இது என்ன எப்பொழுதாவது நடக்கப் போகிறதா என்ன? அவளாவது சாவதாவது!
௫. இல்லை—நான் அவசரப்படமாட்டேன், பொறுமை உடையவர்கள் தான் இந்த உலகத்தை ஒருநாள் ஆள்வார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறதே.
- ச. ஆமாம் அமாம்—நீங்கள் இல்லாவிட்டாலும் உங்கள் பிள்ளை ஆள்வான்.
௫. என்ன வாறாலும்—நீ என் பிள்ளை.
- க. என்ன வாறாலும்!
- ச. நீங்கள் போகமாட்டீர்களா—இரண்டு பெயரும்—வீட்டிற்குள்ளே?
- க. சந்தேகமென்ன, இதோ போகிறோம், நாங்கள் செய்வதற்கு நீங்கு என்ன இருக்கிறது? வாருங்கள் அதை,

அடுப்பண்டைப்போவோம். யோசிக்குமிடத்து, அது தான் நமக்கு சொந்தமான இடம்; ஆடவர் நம்மை இப்படித்தான் நடத்துவார்கள்—வாருங்கள்!

[கனகவல்லி ருக்மணியைகையைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு அடுப்பண்டைப் போகிறாள்.]

ச. ஹா! ஹா! இது தான் முதல் முதல் என் முன்பாக விசாரணைக்கு வந்த முக்கிபமான வியாஜ்யம்! அது சமாதானமாய்ப் போய்விட்டது! என்ன கஷ்டம்! இது கொஞ்சம் அபசகுனமாயிருக்கிறது!—இந்தப் பழய இடிந்த வீட்டில் ஒரு நாற்காலிகூட இல்லை! என்ன செய்வது? மரியாதையும் அந்தஸ்தும் திடீரென்று வந்து சேர்கிறது! முன்புவருவதாகத் தெரிவிக்காமலே.—உம், பியூன்!?

மகம்மது சுல்தான் சாயபு வருகிறான்.

ம. ஆஜர்.

ச. மூன்று வீட்டிற்கப்புறம் இருக்கும் வக்கீல் நாராயண ராவ் வீட்டிற்குப்போய், பெரிய சாய்வுநாற்காலி யொன்று வாங்கிக்கொண்டுவா. அவர்களிடம் நான் கேட்டதாகக் சொல், இதோபார்—இரண்டு மூன்று சின்ன நாற்காலிகளும் வாங்கிக் கொண்டுவா.—உம்—வேண்டாம். ஒரு சின்ன பென்சுபோதும்.

ம. எஜமான் உத்தரவு.

[போகிறான்.]

ச. இன்று இராத்திரி கோபாலையங்கார் என்ன யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று ஆச்சரியப்படுகிறேன்.—யார் அங்கே?

வீராசாமி வருகிறான்.

வீ. எஜமான் கூப்பிட்டாரா என்னை?

- ச. ஆம்; கோபாலையங்கார் வீடு உனக்குத் தெரியுமே, தெரியாது உனக்கு? அங்கே போய் நான் அவரை உடனே பார்க்கவிரும்புகிறேன் என்று நான் சொல்லியனுப்பினதாகச் சொல்.
- வீ. எஜமான் புரோகிதர் கோபாலையங்காரையா சொல்லுகிறீர்கள்?
- ச. ஆல்ல மடக்கமுதை! நான் வேண்டுவது ஹெட்கிளர்க்கோபாலையங்காரை. போ! ஓடடா கமுதை!
- வீ. அப்படியே—எஜமான் உத்திரவுபடி
[விரைந்து போகிறான்.]
- ச. ஹா! செய்ய வேண்டியது எவ்வளவு இருக்கிறது! ஆவ்வளவிற்கும் எவ்வளவு கொஞ்ச காலம்!
- சனகவல்லி மறுபடிவருகிறாள்.
- ச. ஏன்? என்ன விசேஷம் இப்பொழுது?
- க. இந்தப் பற்று உங்கள் தலைக்காகச் சித்தம் செய்தேன்; அந்த தலைக்கு குளிர்ச்சி உண்டாக்கும், எல்லாவித ஜூரங்களுக்கும் இது மிகவும் சிறந்த ஒளஷதம்.
- ச. போ! போவெளியே!—கமுதை! என் ஜூரத்தைப் பற்றி உனக்கென்ன தெரியும்?
- க. வெள்ளைக்காரர்களெல்லாம் அவர்கள் பெண்சாதிமார்களை அப்படித்தான் கூப்பிடுகிறார்களே?
- ச. அதனப்பிரசங்கித்தனமாய்ப் பேசாதே!
- க. நான் ஏதாவது கேள்விகேட்டால் அது அதனப்பிரசங்கித்தனம்!
- ச. மூடுகிறாயா என்ன?

மாஜிஸ்ட்ரேட்

- க. தெருக்கதவையா சொல்லுகிறீர்? இதோ—
[போய்க்கொண்டு]
- ச. இல்லை—நில்! வெறுமையாய்ப் பேசுகிற உன் வாயை மூடச்சொன்னேன்.
- க. ஓ! தெரிகிறது 'ஆயின் நீங்கள் ஒரு ஊமையை ஏன் கலியாணம் செய்துகொள்ளவில்லை?
- ச. அப்படிச் செய்திருந்தேனாயின் நலமாயிருக்கும்!
- க. ஐயோ! இனிமேல் முடியாது—என்ன கஷ்டம்!
- ச. ஏ கழுதை!—உள்ளே போகிறாயா இல்லையா?
- க. கழுதையின் புருஷனுக்கு என்ன பெயரிட்டழைக்கிறார்கள்?
- ச. இதோபார்! போ!—போகிறாயா என்ன?
- க. ஐயோ! என்ன புருஷர்கள்! என்ன கடுமையானவர்கள்! மூன்று எழுத்து படித்துவிட்டால் முற்றிலும் தலை துள்ளிப்போகிறது!
[உள்ளேபோகிறார்.]
- ச. ஒரு மனுஷனுக்கு தகுந்த பெண்சாதியிருக்கவேண்டும்! ஒரே பெண்சாதியைக் கட்டிக்கொண். மூவதென்றால் எப்பொழுதும்!
- மகர்மது கல்கார் சாய்பு ஒரு கையில்லாத ஒரு பெரியசாய்வு காற்காலியைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அதை உறைவின் கிணிலவைத்து அதன் கீருக்கும் தூசைக்கட்டினார்.
- ச. உயர்ந்து போயிருக்கிறதே இந்த காற்காலி! இதை என்கொண்டு வந்தாய்?
- ம. எதி குடித்தாங்க, அதி கொண்டாரங்கொ நம்போ, எஜ்மான்.

34 சல்தான்டெட்டை சப் அசிவ்ஸ்டென்ட் [அஞ்சம்-1
 மாஜிவ்ஸ்டிரேட்

- ச. வக்கீல் நாராயண ராவ் வீட்டிற்குப் போயிருந்ததயா ?
- ம. ஆமா எஜ்மான்.
- ச. முதுகுக்குத்தோல் அடித்திருந்த அந்த கருப்புமர நாற் காலி எங்கே ?
- ம. வசகீல்சாப அதுவே படுத்துகினு இந்தா, இத்தே நர்பள்கிட்டே குடுத்தான் !
- ச. அப்படியா செய்தான்!—நல்லது—நல்லது!—நான்பார்க் கிறேன்! யதிருக்கட்டு, பென்ச் எங்கே !
- ம. பென்ச் இல்லே இண்ணு சொன்னாங்கோ, எஜ்மான்.
- ச. சரி!—பரவாயில்லை

[நாறகாலையைப் பரிசோதித்துப் பார்த்து
 அதன்மீது சயனித்துக் கொள்ளுகிறார்.]

ராமாசாஸ்தீரியும் காமாசாஸ்தீரியும் கையில் இரண்டு
 எலிமிசசம்பழங்கள் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

- ச. யார் அங்கே ?
- ரா. நாங்கள் பக்கத்துக் கிராமத்திலிருந்து வருகிறோம்.
- ச. இதோ பார் சாயலு! இப்படிப்பட்ட மனிதர்களையெல் லாம் இந்த மாதிரிவரும்படி நீ விடக்கூடாது. என் உத்தர வில்லாமல் ஒருவரையும் உள்ளே விடாதே.
- ம. இதான் மொதல் நாள் எஜ்மான். இப்பொ எஜ்மான் பிரியம் நம்பங்கி தெரிஞ்சி பூட்டான்—இனி மேலைக்கு நம்போ ரொம்ப ஜாக்கிரதையர் யிருக்கிராங்க !

[வெளியே போகிறான்.]

இரண்டு சாஸ்திரிகளும் உட்கார ஏதாவது ஆசனமிருக்கிறதா
 என்று சுற்றிப்பார்த்து காணாமையால் நன்று
 கொண்டிருக்கின்றனர்.

- ச. என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு? என்ன வேலையாக வந்தீர் கள் ?

மாஜிஸ்ட்ரேட்

கா. பக்கத்து கிராமம்—ஆத்தூரில் இருப்பவர்கள் நாங்கள்.

ச. சரி, இருந்தாலென்ன? எதற்காக இங்கே வந்தீர்கள்?

கா. இதுவரையில் துலுக்கர்களால் வியாபிசுக்கப் பட்ட இந்த பட்டணத்தில், இத்தனை காலம் பொறுத்து, இப்பட்டணத்துக்கு சிரேஷ்டனாக இந்த உததம பதவியில் பிராம்மணர் ஒருவரை ஏற்படுத்திய சுபமும் சந்தோஷமான இந்த சமாசாரத்தைக் கேள்விப்பட்டோம். தங்களுடைய நற்குணமும் சுபாவமும் உலகெங்கும் பிரசித்தியடைந்திருக்கிறது; சகல ஐஸ்வர்யத்திற்கும் பாக்கியத்திற்கும் தேவியாகிய லட்சுமிதேவி தங்களை அடைய வேண்டுமென்று நெடுநாள் காத்துக்கொண்டிருந்ததற்கு இப்பொழுது தான் சமயம் வாய்த்தது!

ச. உங்களைப் போன்றவர்களுடைய முகஸ்துதியால் நான் மோசம் போகும் மடபன் என்று எண்ணவேண்டாம் என்னை எனக்கு இதற்கெல்லாம் சாவகாசமில்லை—எதற்காக என்னிடம் வந்தீர்கள்?

கா. நாங்கள் வேதாத்யபணம் செய்த பிராம்மணர்கள்.
[என்று சொல்லி “ஓம் ராஜா கிராஜாய” என்னும் ஸ்லோகத்தைப் பாட ஆரம்பிக்கிறார்கள்.]

ச. போதும் நிறுத்துங்கள்! இந்த அர்த்த மில்லாத வீணகதை யெல்லாம் எனக்கு வேண்டாம்.—அதிருக்கட்டும்—நீங்கள் யாசகத்திற்குத்தானே வந்திருக்கிறீர்கள்?

கா. இல்லை—பணத்துக்காகவல்ல—ஒரு பிராம்மணப்பையனுடைய உபரிக்காக!

ச. ஆன்? அது என்ன சமாசாரம்?

கா. இந்த ராமாசாஸ்திரி என்னுடைய சினேகிதர். இவருடைய தங்கையின் மகன். சில தினங்களுக்கு முன்பாக, ஒரு பறப்பையன் தன் வேலையைவிட்டு சிலேரீனுக்குப்

சுல்தான்பேட்டை சப் அசிஸ்டென்ட் [அங்கம்-1
மாஜிஸ்டிரேட்

போகிறீர்கள் என்று சொன்னதற்காக, அவனை ஒரு சின்ன தடியாலே ஒரு அடி அடித்தான், சும்மாக தடியாலே, சும்மா அப்படி தொட்டான்; தூர் அதிர்ஷ்டம் என்னவென்றால், அந்தப் பறப்பையன் கீழேவிழுந்து செத்துப் போய்விட்டான். அது ஏதோ அவன் பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த கர்ம விசேஷமாயிருக்க வேணும். அந்தப் பறப்பையனை தடியால் தொட்டதிற்காக, பிராம்மணனை விசாரணைக்குக் கொண்டுவந்து தூக்குப் போடப் போகிறார்களாம்.

க. வியாஜ்யம் முடிந்துவிட்டதா? இன்னும் நடக்கிறதா?

கா. போலீஸ்காரர்கள் அதைப் பற்றி நிரம்ப பிரயத்னம் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு சில சாட்சிகள் கிடைத்தவுடன் உங்கள் கோர்ட்டின் முன்பாகத்தான் முதலில் விசாரணைக்குக் கொண்டு வரப்படுமாம் அது.

க. ஆ! வியாஜ்யங்களைப்பற்றி என்னிடம் நீங்கள் வந்து பேசுவது நிரம்ப தப்பிதம்! இது ஒன்றிற்கே உங்களை ஜெயிலுக்கு அனுப்பிக்கவேண்டும! தெரியுமா உங்களுக்கு? ஆயினும் இந்த தரம் உங்களை மன்னிக்கிறேன்.

கா. பிறகு அந்தப் பிராம்மணப்பையன் கதி என்னவாகிறது?

க. அதைப் பற்றி என்னிடம் மறுபடியும் பேச உங்களுக்கு எப்படித்தேரியும் உண்டாகிறது? பிரிடிஷ் ராஜாங்கத்தின் நியாயமானது எரிகின்ற சூரியனுடைய பிரகாசத்தைப் போன்றது! அது எல்லோரையும் கொளுத்தும், அது வித்யாசத்தையும் அறியாது, வித்யாசத்தையும் செய்யாது! அதற்கு ஜாதிபேதம், மதபேதம், ஜனபேதம் என்பதே கிடையாது!

கா. ஜாதிபேதமில்லாதது, ஜாதிக்கு பஹிஷ்காரமானதே! அன்றியும் நாங்கள் கொஞ்சம் கருணைக்காகவே யாசிக்கிறோம்.

ச. கருணைக்காக யாசகர்தான்! டோய் ஒரு மனுஷ்யனைக் கொன்று விடுவது, பிறகு கருணைக்கு யாசிப்பது!—அது மிகவும் கடுமையான குற்றமாச்சுதே!

ரா. எங்களுக்கு அது தெரியும்—அதற்காகத்தான்—

ச. அந்த பையனுக்கு ஏதாவது சொத்திருக்கிறதா?

கா. ஒரு காசுமில்லை.—பரமதரித்திரன்!

ச. பரமதரித்திரர்கள் பறையர்களைக் கொல்லக்கூடாது! உங்களுக்கு ஏதாவது சொத்திருக்கிறதா?

ரா. இல்லை! நாங்கள் வைதீகர்கள், மனுமான் தாதாகால முதல் எங்கள் முன்னோர்கள் ஜீவித்தபடி நாங்களும் பிச்சை யெடுத்து ஜீவனம் செய்து வருகிறோம்.

ச. போங்கள் வெளியே!—பிரயோஜனமில்லை!—பியூன்!

மகம்மது சுல்தான் சாயபு மறுபடி வருகிறான்

இந்தப்பிச்சைக்காரப் பார்ப்பார்களை வெளியில் தள்ளு!

கா. வேதங்களின் ஆசீர்வாதத்தை வெறுக்கும் படியான தைரியமுடைய ஒருவனை இது வரையில் நாங்கள் சந்தித்ததில்லை; நாங்கள் போகிறோம். இந்த விடத்தைவிட்டுப் போக எங்களுக்குவழி தெரியும்—எங்கள் கோரிக்கை—

வீராசாமி வருகிறான்.

ச. சரி—பியூன் என்ன அது! கோபாலையங்கார எங்கே?

வி. அவருக்கு ஜூர்மாயிருக்கிறதாம், அவர் இப்பொழுது வரமுடியாதாம்.

கல்தான்பேட்டை சப் அசிஸ்டென்ட் [அங்கம்-1]
 மாஜிஸ்ட்ரேட்

- ச. ஆ! அது என்ன ஜூரம்? அவர் அப்படிச் சொன்னார் உன்னிடம்?
- வீ. இல்லை எஜமான், அவர் வீட்டிலிருந்த யாரோ ஒரு அமமா வெளியே வந்து சொன்னார்கள்.
- ச. [நாடகாலியிருந்து எழுந்து] யாருக்குத் தெரியும்! ஒருவேளை உண்மையாயிருக்கலாம்—உம்! நானே நேராகப் போய் அவனைப் பாராததாலோ? அது இன்னும் அவன் மனதில் அதிகமாக உறுத்தும்; நானும் ஏதோ மேல் மரியாதை காட்டினபடியாகும். சரி—சாயப்! எங்கே என் செருப்பு? கொண்டு வா இப்படி!
- ம. ஆரே! நம்பன் ஷெர்ப்பு தூக்கறான்! இதுகி கூடம் வந்தாட்டான்? ஆரே, நாயன்சி இதுவரைக்கி ஒர்ததர் கூட இப்படி உத்தரவு பண்ணாயில்லை—கல்கட்டா சாயபுகூட உத்தரவு பண்ணாயில்லை இங்க மாதிரி!
- ச. என்ன? என் செருப்பை நீ—உடனே—கொண்டு வருகிறாயா இல்லையா?
- ம. நம்போ மாட்டான்.
- ச. அப்படியா சமாசாரம்!
- ம. நடப்போ உங்கவேலைக்காரன் இல்லே—சர்க்கார்வேலைக்காரன்!
- ச. ஆனால் உன்னை டிஸ்பிஸ் பண்ணி விடுவேன்!
- ம. அந்த கஷ்டம் உங்கள்கி வேணும்—இந்தாங்க—எடுத்துங்க இத்தே! [சுன் பெல்டைக்கழற்சி கேழே எறிகிறான்.] ஆதோ! எடுத்தாங்க!—இந்த வேலை நம்பன்சி வேணும்! என்னை என்னா நெனைச்சுங்கோ? ஹிந்து கூலிக்காரன் அல்லா நானு—உங்கள்கியே எய்வு வேலெ செய்ய! நடப்போ முசல்மான ஜாதி! நடப்போ பேர் சல்தர்ன் சாயபு!

மாஜிஸ்ட்ரேட்

இந்த சுல்தான் பேட்டேலே நம்பொ தாதாகி தாதாகி தாதா ஆண்டாங்கோ! நம்பொவுடம்பிலே நவாப் ரத்தங்கி இருக்கரான்! வஹூறா நேத்து வந்த ஒரு பொம்மன் குமாஷ்டாகி ஷெர்ப் நம்பன் தூக்கரான்!—ஹும்!

ச. [படந்து திரும்பிப்பார்த்து அந்த இரண்டு சாஸ்திரிகளும் இன்னும் அங்கேயே இருப்பதைக் கண்டு] இந்த பிராம்மஸூளை இங்கே யார் இருக்கச் சொன்னது?—போங்கள்!—போய்க் கொடுங்கள்!

கா. வாரும்—ராமா சாஸ்திரி—நாம் போவோம்! ஸ்வாமி ஒருத்தர் இருக்கிறார்!

[இரண்டு சாஸ்திரிகளும் போகிறார்கள்.]

ச சரிதான் வீராசாமி—நீயும் போகலாம் [வீராசாமி போய் சுவின் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டு பார்த்து, கேட்கிறான்.] என்ன அது சாயபு? ஏன் அவ்வளவு கோபித்துக் கொண்டாய்?

ம. கோபம்! இப்படி நம்பளை அவமானம் பண்ணப்போ, பொறுக்கராங்க இண்ணு நினைக்கிரா எஜ்மான்?

ச வரஸ்தவமா—நான்—நான் வீராசாமி தான் என் செருப் பைக்கொண்டுவர வேண்டுமென்று எண்ணினேன். உன்னை அவமானம் செய்ய எண்ணவில்லை.

[சுவின் பின் புறத்திலிருந்து ஓ! ஓ! என்கிற சப்தம் கேட்கிறது.]

ம ஆஹு எஜ்மான் நம்பள்கி உத்தரவு பண்ணாங்களே?

ச. ஆ! இதோபார்!—இதற்கெல்லாம் கோபித்துக்கொள்ளாதே! [கீழே கிடக்குப் பெல்கை எடுத்து அவனிடம்கொடுத்து] இதை வாங்கிப் போட்டுக்கொள் மறுபடியும்.

ம. [ஒரு கையால் அதை வேண்டாவெறுப்புடன் வாங்கிக்கொண்டு] எஜ்மான்கி சந்தோஷம் கோசரப நம்பொ இத்தெ திருப் பிவாங்கிராங்கோ!

- ச. அதற்கு சந்தேகம் இல்லை! ஆயினும், என்னதான் நீ சொல்ல வேண்டியிருந்த போதிலும், அன்னியர்களுக்கெதிரில்—விராசாயிகூட—இருந்தபொழுது,—நீ அம்மாதிரி நடந்து கூச்சல் போட்டிருக்கக்கூடாது.
- ம. நம்போ என்னுடைய செய்ராங்க எஜமான்? அந்த பேஷ்கேட்ட உடனே, நம்போ ரத்தம்கி கொதிச்சிபூட்டான்!
- ச. போனது போகட்டும். நடந்ததை நாமிருவரும் மறந்து விடுவோம்—வேறொருவருக்கும் இது தெரிய வேண்டாம்—நான் சொல்வது தெரிகிறதா?
- ம. ஆமா எஜமான்.
- ச. அந்த டபேதார் லீவ் வாங்கிக்கொண்டுபோகப்போகிறான் என்று கேள்விப் படுகிறேன், எப்பொழுது போகப்போகிறான் தெரியுமா?
- ம. அதைபத்தி நம்போ கேள்விப்படலே எஜமான்!
- ச. இன்றிரவு நான் வெளியே போகமாட்டேன் என்று நினைக்கிறேன்—நீ வீட்டிற்குப் போகலாம்.
- ம. சலாம் எஜமான்.
- ச. சலாம் [சுல்தான் சாயப் போகிறான். கிருஷ்ணசர்மா ஆலோசனையில் மூழ்கினவராய் இங்கும் அங்கும் உலாவுகிறான்; வெளியில் கொஞ்சம் கெக்கலி நகைப்பு சப்தம் கேட்கிறது.] உம்! சுல்தான் பேட்டை என்னைப் பற்றி நகைக்கிறதா என்ன இதற்குள்ளாக?

இரண்டாம் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்:—சுல்தான் பேட்டைக் கருகாமையிலுள்ள, ஒரு சோலை, இவ்வீடம் டிஸ்டிரிக்ட் கலெக்டர் மீஸ்டர் ஹெட்ஸ்டீராங் ஜி. சி. எஸ். கூடாரம் அடித்திருக்கிறார்.

காலம்—சாயங்காலம்.

கலெக்டர் மனைவி, தேத்தண்ணீரைக் கோப்பையில் வார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். கலெக்டர் காமப் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டிருக்கிறார். கொஞ்சம் தூரமாக சேத்துப்பட்டு கிருஷ்ணசுமீர மரியாதையுடன் நின்று கொண்டிருக்கிறான். இரண்டுமூலைகளும் சில பழங்களும் தேமேஜையின் பேரில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

- க. ஆம், மீஸ்டர் சர்மா, கூடாரம் அடிப்பதற்கு இது நல்ல அழகான சோலைதான்; முன் வருஷங்களில் கோயில் தர்ம கர்த்தா இங்கே என கூடாரம் அடிப்பதற்கு ஆட்சேபனை செய்தார்—அப்படித்தான் உன் வேலையில் உனக்கு முன் இருநகவன் சொல்லிக் கொள்ளுநதான். இம்முறை இதற்கு இணங்கும்படி அப்படிச் செய்தாய்?
- ச. முன்னிருநத தர்ம கர்த்தா படித்த ஆசாமி, தூரையவாள், இப்பொழுது அவா திறநது போய்விட்டாரா ஒட்டுண்ண சாதியையும் ஒருமைனர் பிள்ளையையும் விட்டு விட்டு
- க. ஆனால் இவ்விடத்தில் கூடாரம் அடிக்கும்படி விட்டது சரியல்லவென்று நினைக்கிறேன். அவர்களுடைய உத்தரவு பெற்றாயா நீ?
- ச. ஆட்சேபமில்லாமே, தூரையவாள்.

- க. ம. மிஸ்டர் தாசில்தார், அந்த பெரிய மீன் எங்கிருந்து கிடைத்தது உமக்கு? அது மிகவும் நன்றாயிருந்தது.
- ச. என்னுடைய நிலங்களிலிருந்து வந்தது.
- க. ம. உம்முடைய நிலத்திலிருந்தா? அது எங்கே யிருக்கின்றது?
- ச. சேலத்திலிருந்து இருபது மைல் வண்டிமார்க்கமாய்ப் போகவேண்டும்.
- க. அது என்ன கிராமமா? அந்த இடத்திற்குப் பெயரென்ன? நாங்கள் காலையில் சாப்பிட்டது உப்புநீர் மச்சமல்லவோ? உள் காட்டிலிருந்து அது எப்படி கிடைத்திருக்கும்?
- ச. மீன்களைப் பற்றியாவது அவைகளைப் பிடிப்பதைப்பற்றியாவது எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது துரையவாள். என்னுடைய பணியகார் சொன்னார் துரையவாள்.
[கலைக்டர் மனைவி கலைக்டருக்கு ஒரு கோப்பைத் தேத்தண்ணீர் கொடுக்கிறாள்.]
- க. [அதை ருசியார்த்துக் கொண்டே] அந்த மாம்பழங்கள் கூட மிகவும் ருசியாயிருந்தன. அவைகள் எங்கே கிடைத்தன உனக்கு? இது மாம்பழக்கால மல்லவோ?
- ச. என்னுடைய தாயாதி ஒருவன் மைசூரிலிருக்கிறான் துரையவாள், அவன், அதிர்ஷ்ட வசத்தால், நேற்று தான் ஒரு கூடை மாம்பழம் அனுப்பித்தான்.
- க. ம. நீர் எதையும் சாதிக்கவல்ல செட்டி க்காரரான தாசில்தார்.
- க. அவர் இப்பொழுது சப் அசிஸ்டென்ட் மாஜிஸ்டிரேட் டாகத்தானிருக்கிறார், கண்ணை.

மாஜிஸ்ட்ரேட்

- க.ம. நான், அவரை உடனே சீர் தாஜீல்காரராகச் செய்வ வேண்டுகொண்டு சீனக்கீழர் இப்படிப்பட்ட புத்தி சாலிகளான சுருசுருப்புள்ளவர்களுக்கு உயர்ந்த உத தியோகங்கள் கொடுக்காது கஷ்டப் படச்செய்வது அவமானம் ஆகும்!
- க. ஆ! கொஞ்ச நாளைக்கு முன்புதானே அவருக்கு அறு பது ரூபாய் சம்பளம் கொடுத்தோம்—பதினாறு நாள் கூட இராது—அல்லவா? அதற்குமுன்பாக அவர் பசுனைந்து ரூபாய் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டிருந்த குமாஸ்தாவாகத் தானிருந்தார்.
- க.ம. அப்படியா? அது எனக்குத் தெரியாது, இந்த கல்ல சபாசாரத்தைக்கேட்க சந்திதாஷப்படுகிறேன் மிஸ்டர்—
- க. சர்மா—
- க.ம. சர்மா.
- க. வாஸ்தவத்தில் அதை ஆபீசில் அவருக்குமேல் இருந்த சுமார் பன்னிரண்டு குமாஸ்தாக்களை விட்டுவிட்டு இவருக்கு இந்த வேலை கொடுத்தோம்.
- க.ம. அதை எப்படிச் செய்தீர்? அது பெரிய அநியாயம் அல்லவா?
- க. இதைதான் நாங்கள் ஸ்திரீகளுடைய நியாயம் என்று கூறுவது! உடனே அவருக்கு ஏன் தாஜீல்தார் வேலை கொடுக்கவில்லை பென்று சற்று முன்பாகத்தான் நீ என மீது குறை கூறிக்கொண்டிருந்ததாக வல்லவோ, எண்ணினேன்
- க.ம. இந்த விஷயங்களெல்லாம் எனக்கு அப்படித் தெரியும்?— மிஸ்டர் சர்மாவுக்கு இந்த உத்யோகம் கொடுத்தது தகுந்ததுதான் என்று நான் நிச்சயமாய் நினைக்கிறேன்.

- க. அது நுக்கட்டும், மிஸ்டர் சர்மா, நீ இந்த கிரமினில் ஹையர் பரீட்சை தேறினதைப்பற்றி என்னவோ காபுரா பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்களே என்ன அது? அதைப் பற்றி நீ ஏதாவது கேள்விப்பட்டாயா?
- ச. [சுவரப்பார்வையுடன்] இல்லை துரையவாள்!—ஒன்று மில்லை—ஒருவார்த்தையும் கேள்விப்படவில்லை—என்ன சாமசாரம் என்று கேட்கலாம் நான் துரையவாளை?
- க. எனக்குத் தெரியாது, கையொப்பம் போடாத ஏதோ பெடிஷனியை நுக்கவெண்டு மென்று நினைக்கிறேன்—இது சாதாரணத்தானே!—முதல்வகுப்பில் முதலாக நீ தேறினதாக சொன்னதாக ஞாபகமிருக்கிறது எனக்கு, அல்லவா?
- க. ம. அப்படியா? அப்படித்தானிருக்கவேண்டுமென்று நானும் நினைக்கிறேன்.
- ச. ஆம் துரையவாள்.
- க. அப்படியானால், இந்த ரெவின்யூபார்டிஸ் இருக்கப்பட்டவர்கள் இந்த காபுரா எல்லாம் ஏன் பண்ணுகிறார்கள்? உனக்கு பாராவது விரோதிகள் இருக்கிறார்களா?
- ச. ஆபீசில் இருப்பவர்களெல்லாம் எனக்கு விரோதிகள் தான் என்று துரையவாளுக்குத் தெரியும்.
- க. ஆ!—ஆமாம்—அதை மறந்தேன்—அது தான் அதற்குக் காரணம்.
- ச. இவ்வென்ன இருக்கப்போகிறது துரையவாள்?
- க. அந்தப் பரீட்சைக்கு நீ மிகவும் கஷ்டப்பட்டு படித்திருக்கவேண்டும்.
- ச. அதற்கு சந்தேகமென்ன? அப்படித்தான் செய்தேன் துரையவாள்—உண்மையைக் கூறுமிடத்து—என்னைப்

மாஜிஸ்டிரேட்

பற்றி நானே புகழ்ச்சியாகச் சொல்லிக் கொள்ளக் கூடாது—ஒரு புஸ்தகத்தை நான் ஒருமுறை படித்த போதிலும் எல்லாம் ஞாபகம் இருக்கிறது எனக்கு—சில வேளைகளில்.

- க. ஆமாம்! பரீட்சைகளில் தேறுவதில் சிலருக்கு சபா வராக கெட்டிக்காரத்தன மிருக்கிறது.
- க. ம. நான் படிப்பது ஒன்றும் என் ஞாபகத்திலிருப்பதில்லை. நான் ஏதாவது பரீட்சைக்குப் போனால் கடைசியாகுப்பில் கடைசியாகக்கூட நான் தேறமாட்டேன் என்று நினைக்கிறேன்!
- க. தற்காலத்திய ஸ்திரீகள் உடுப்புக்களைப் பற்றி எவ்விதமான கஷ்டமான பரீட்சைவைத்த போதிலும் அதிலே நீ தேறாமற் போவாயா என்ன கண்ணே?—தேறமாட்டாய் நீ?
- க. ம. வினையாடாதே ஜான்
- க. இதோபாரும், மிஸ்டர் சர்மா, இந்த வருஷத்திய கிரிமினல் ஹையர் பரீட்சைகளுக்குள் உன்னுடைய பந்துக்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா? நேர்வழியில் நீ அந்தப் பரீட்சையில் தேறியிருக்க முடியாதென்று அவர்கள் ஏன் சந்தேகப்பட வேண்டும்?
- க. பந்துக்களா துரையவாள்? இந்த உலகத்திலெல்லாம் எனக்கு ஒருவரும் பந்துக்கள் இல்லை—என்னுடைய கிழவியான தாயாரும், சின்ன பெண் என்பெண்சாதுபும் தவிர.
- க. ஆயின், உன்னைப்பற்றி ரகசியமாக ஒரு ரிபோர்ட் அனுப்பும்படி அவர்கள் கேட்டிருப்பதின் அபிப்பிராயம் என்ன?

- ச. ஸ்வாமிக் குத்தான் கெரியுட், துரையவாள்—துரையவா
ளுரகுத் தெரிந்தபடி அவ்வளவும் பொறுமையன்றி
வேறென்ற மில்லை
- க. ம. அகதனை பெயர்மீது நீர் தாண்டிப் போகப்பிரயத்னப்
பட்டதனால், உங்கள் மீது நீங்களே இதைவரவழைக
துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்
- ச. இல்லை அம்மா—நான் தாண்டவில்லை, துரையவாள் தான்
என்ன தனாக்கிவிட்டார்.
- க. அவர்களையெல்லாம் விட்டு உனக்கு இந்த வேலையைக்
கொடுத்ததினால், சில குடாஸ்தாக்கள் செய்யும் சில்மிஷா
இது என்று எழுதித்தெரிவிக்கிறேன் இதற்குள், உன்னு
டைய ஆபீசில் உனக்கு விரோதமாக கைபொப்பயில்லா
மல் எழுதிபது யாராயிருக்கக்கூடும் என்று விசாரித்துக்
கண்டுபிடி.
- ச. அப்படியே துரையவாள். நான் கண்டுபிடிக்கிறேன்
துரையவாள் நான் சந்திக்கப்பது—
- க. யார், சொல்லும் எனக்கு?
- ச. அந்த, ஹெட்சுளர்க் கோபாலையங்கார்—துரையவாள்;
ஆயினும் நான் விசாரித்துக் கண்டுபிடிக்கிறேன்
- க. ஆம்—செய் நாழியாகிறது மிஸ்டர் சர்மா—பூராவாக
மூன்று மயில் இருக்கிறதே. உனக்கு வண்டியிருக்கிறதா?
நீ நடந்து தான் போகவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்.
- ச. நான் வெகுசிக்கரத்தில் போய்ச்சீசர்வேர் துரையவாள்.
- க. போய்வா குடசவ்னிவ!
- ச. நான் உத்தரவு பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன் துரையவாள்—
அம்மாளுக்கு, ஏதாவது நான் அனுப்பிக்க உத்தரவு
உண்டோ?

க. ம. வேண்டாய், உங்களுக்கு வந்தனம் மீஸ்டர் சர்மா—
 இங்கே எங்களுக்கு வேண்டியது எல்லாம் இருக்கிறது—
 குட்பை! போய்வாரும்.

[சர்மா, கலெக்டருக்கும் அவர் மனை
 விக்கும் தாழ்ந்து சலாம் போட்டு
 விட்டு போகிறான்.]

ச. [போகும் பொழுது டாரம் கீங்கினவன்போல் பெருமூச்சு விட்டு]
 என்ன வருகிறதோ என்று பயந்தேன்!—இதுவரைக்கும்
 —தப்பினேன்!—ஸ்வாமியின் அருளால்!

திரை இறங்குகிறது.

மூன்றாம் அங்கம்

முதற் காட்சி.

சேத்துப்பட்டு கிருஷ்ணசர்மாவின் புதியவீட்டில் ஓர் அறை. ஒரு புறம் ஒருசட்டில் போட்டிருக்கிறது; மற்றொரு புறம் ஆபீஸ் மேஜை ஒன்றிருக்கிறது; அகன்பேரில் ஒரு கெரோசின் ஆயில் விளக்கொரிந்து கொண்டிருக்கிறது;

மேஜையைச் சுற்றிலும் மூன்று நான்கு நாற் காலிகள் இருக்கின்றன; சேத்துப்பட்டு கிருஷ்ணசர்மா ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டு, மிகவும் கவங்கினவராயும் கவலையுள்ளவராயும் இருக்கிறான்.

அவரருகிலுள்ள ஒரு நாற்காலியில் கோபாலையங்கார் உட்கார்ந்திருக்கிறார்.

காலம்: --கடந்த காட்சிக்குப்பதினான்கு நாள் பிறகு.

- ச. உண்மையைக்கூறுமிடத்து, உம்மை நப்பலாமா; கூடாதா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. என்மனமெல்லாம் ஏதோ குழப்பமாயிருக்கிறது.
- கோ. உலகத்தை ஒவ்வொருவனும் தன்னைக் கொண்டு அளக்கின்றான். நீர் எனக்குக் கெடுதி செய்தீர், ஆகவே நான் உமக்கு நன்மை செய்யக் கூடும் என்று உம்மால் நம்ப முடியவில்லை. இது எனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தரவில்லை.
- ச. நீரே அந்த வரண்ட னேராகப்பார்த்ததாகவா சொல்லுகிறீர்?
- கோ. ஆம்—நானே பார்த்தேன். நீர் எனக்குக் கெடுதிசெய்த படிபால், நாள் உம்மைப்பகைவனாகப்பாவித்து, இதை உமக்குத் தெரிவிக்கவுமாட்டேன், உம்மைத்தப்பும்படி உகனி செய்யவுமாட்டேன் என்று நினைத்து. அதை எனக்குக் காண்பித்தார்கள்.

மாஜிஸ்டிரேட்

ச. சென்னப்பட்டணத்திலிருந்தா அது வந்தது? எந்த பிரிவுகளின்கீழ் குற்றம் சாற்றியிருந்தது?

கோ. மூன்று நான்கு பிரிவுகளின் கீழ்க் குற்றம் சாற்றியிருந்தது. நான் ஜாக்கிரதையாக அவைகளை குறித்துக்கொள்ள வில்லை—எங்கு நான் அவர்கள் மனதில் சந்தேகத்திற்கு இடங்கொடுக்கிறேனோ என்று.

ச. உங்களிடம் கொஞ்சமேனும் சிநேகம் பாராட்டாத என்னிடம், நீர் இவ்வளவு சிநேகம் பாராட்டும்படியான காரணம் என்ன?

கோ. குறைந்த பட்சம் இரண்டு காரணங்களாவது இருக்கின்றன—நான் தலைவிதி என்று ஒன்று உண்டென நம்புகிறேன், அதனால்தான் நாமிருவரும் விரோதமாயிருப்பது என்று எப்பொழுதும் நம்பியிருந்தேன்.

ச. மற்றொரு காரணம்?

கோ. உம்முடைய கிழவியான தாயாருக்காகவும் இளவயதுடைய மனைவிக்காகவும் பரிதாபப்பட்டேன். ஏதாவது மிகவும் செடுத்திபாகச் சம்பவிக்குமாயின் அவர்கள் கதி என்னவாவது? என்ன உலகம் இது! சரியான தண்டனையானது எப்பொழுதும் குற்றஞ் செய்யாதவர்கள் மீது விழுகிறது! ஆகவே காலமிருக்கும் பொழுதே இதை உமக்கு முன்பாகத் தெரிவித்தேன்—பிராம்மணனுக்கு மரணத்தை விடகேடான கதியினின்றும் எப்படியாவது தப்புவீரென்று.

ச. உம்முடைய நற்குணத்தை நான் என்னென்று சொல்வேன்! இப்படிப்பட்ட நற்குண வானுடைய பட்சத்திற்கு நான் எப்படி பாத்திரனாவேன்!

கோ. இப்பொழுது காலதாமதம் செய்வதற்கில்லை, நான் இங்கு தங்கும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் எனக்கே கெடுதியை உண்

கல்தான்பேட்டை சப் அசிஸ்டென்ட் [அங்கம்-3
மாஜிஸ்ட்ரேட்

டாக்கிக் கொள்ள இடங்கொடுப்பதாகும்.

[போக எழுந்திருக்கிறார்.]

ச. நான் என்ன செய்ய வேண்டு மென்கிறீர்? எனக்கு எல்லாம் கலவரமாயிருக்கிறது. என்னவென்றாலும்— நான் அப்பரீட்சைக் கேள்வி காகிதங்களை திருட வில்லையே?

கோ. ஆம் வாஸ்தவம், நீர் திருடவில்லை—ஆயினும் வினையின் விளைவு இப்படித்தான். போம்—ஓடிப்போம்!—புதுச் சேரிக்காவது—எங்கேயாவது! உம்முடைய பெயர் நடையுடைபாவனைகள் எல்லாவற்றையும் மாற்றிக்கொள்ளும். பிறகு, சில வருஷங்கள் கழிந்தபின்—ஒரு வேளை எல்லாம் சரியாகப் போகலாம்.

ச. என் தாயாரையும் பெண்சாதிபையும் யார் பார்த்துக் கொள்வார்கள்?

கோ. இதற் கெல்லாம் காலமில்லை! இந்தக்ஷணம் அவர்கள் இங்குவந்தாலும் வந்து விடுவார்கள்!—நான் போய்விடுகிறேன்.

[இந்தப்புறம் அந்தப்புறம் பார்த்து போகப்புறப்படுகிறார்.]

ச. [கலக்கத்துடன்] கொஞ்சம் பொறும்!—கொஞ்சம் நிமிஷங்கள்! இதெல்லாம் உண்மைதானா? அல்லது என்னை ஏதாவது ஏமாற்றுகிறீரா? சொல்லும்—உண்மையைச் சொல்லும்!—ஈசன் மீதானே! ஈசன் ஒருவன் இருப்பதாக நீர் நம்புவதானால்!

[வீட்டின் வெளிக்கதவைத் தட்டுகிற சப்தம் கேட்கிறது.]

கோ. [மெல்லிய குரலுடன்] அதோ வந்து விட்டார்கள்! ஐயோ! என்கதி என்னவாவது! புழக்கடை வழியாக ரங்காசாரியார் வீட்டிற்குள் ஓடிப்போய் அங்கிருந்து பக்கத்துத்

மாஜிஸ்டிரேட்

தெருவிற்குப் போய்விடுகிறேன். வாரும்கூட!—ஜெயிலுக்குப் போக இஷ்டமில்லாவிட்டால்!

[பின்கதவு பக்கம் ஓடிப்போகிறார்.]

சு. இந்த திருட்டுப்பயல்செய்த சூதாயிருக்கும் இதெல்லாம், என்னைத்தன் வழியினின்றும் நீக்கிவிட! ஆயினும், ஒரு வேளை அவன் உண்மையை உரைத்திருந்தாலும் இருக்கலாம் அப்படியாயின் என்கதி என்னவாவது? [வீட்டின் முன்கதவில் தட்டுகிற உரத்த சப்தம்] ஆ! ஐயோ!—நான் திறந்து பார்க்கவா? அல்லது யார் அது என்று கேட்கவா?

நுக்பணியும் கனகவல்லியும் வீட்டின் உள்ளறையிலிருந்து வருகிறார்கள்.

ரு. வெளியே யாரடா பையா அது அப்படி தட்டுகிறது? நீ கேட்கவில்லையா? வேலைக்காரர்களெல்லாம் எங்கே போய்விட்டார்கள்?

க. பெரியகும்பலாக ஏதோ வெளியில் இருக்கிறதற் போலிருக்கிறது. யாரோ கதவை உடைத்துவிடும்படி உத்தரவு செய்ததை இப்பொழுது நான் கேட்டேன். இதோ பாரும¹ என் உடம் பெல்லாம் பயத்தால் நடுங்குகிறது! என்ன காரணத்தால் என்று சொல்லமுடியவில்லை!

சு அவர்களாகத் தானிருக்கவேண்டும்! அம்மா—அவர்கள் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு போக வந்திருக்கிறார்கள்! [வெளியில் கதவை உடைக்கிற சப்தம்] அதோ வந்துவிட்டார்கள்!—நான் ஓடிப்போகிறேன்—போகிறேன்—உங்களைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் இரண்டுபெயரும்—என்னை மறந்துவிடுங்கள்!

[புழுக்கடை கதவுபக்கம் ஓடிப்போகிறான்.]

ரு. இதென்ன இதெல்லாம்? அவனுக்கென்ன பயித்தியம் பிடித்துவிட்டதா என்ன?

[கதவு கீழே விழுகிற சப்தம்.]

சுல்தான்பேட்டை சப் அசிஸ்டென்ட் [அக்கம்-3
மாஜிஸ்டிரேட்

போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர், காண்ஸ்டேபிள்கள், பெரிய
கும்பல் பின்தொடர வருகிறார்கள்; கனகவல்லி
உள் அறைக்கு ஓடிப்போகிறாள்.

சு. என்ன இதெல்லாம் சமாசாரம் ?

போ இ. சொல்லுகிறோம் சீக்கிரம் உங்களுக்கு. கிழவி, எங்கே
உங்கள் பிள்ளை ?

சு. ஏதோ கூச்சலைக் கேட்டு அடுப்பங்கரையிலிருந்து இங்கு
நான் வந்தேன். என் பிள்ளை இங்கு இருந்தான் என
நினைத்தேன். எங்கே போயிருக்கக் கூடும் அவன் ?

போ இ. வீடுமுழுதும் நாங்கள் சோதனை போடவேண்டும்.

சு. என்ன ! உங்களுக்கு அவ்வளவு தைரியமிருக்கிறதா அப்
படிச்சொல்ல ? என் வீட்டையா சோதனை போடப்
போகிறீர்கள் ! உங்களுக்கென்னவேலை இங்கே ?

[புழக்கடை பக்கமிருந்து ஒரு காண்ஸ்டேபில்
கிருஷ்ணசர்மாலை கையில் பிடித்துக்
கொண்டு வருகிறான். கும்பலிலிருந்து
கூசல் 'அதோ ! அதோ ! அதோ இருக்
கிறா; பிடித்துக்கொண்டார்கள் ஆசாமி
யை!' என்று கிளம்புகிறது.]

போ இ. ஆ ! அது தான் சரி !

ச. எல்லாம் தப்பு என்று சீக்கிரம் உமக்குத் தெரியும் ! என்
னைத் தொடுவதற்கு உங்களுக்கென்ன அதிகாரம் ?

போ இ. மாஜிஸ்டிரேட் அவர்களுக்கு, போலிஸ்காரர் வாரண்
டில்லாமல், தப்போ சரியோ, ஒன்றும் செய்வதில்லை
யென்று நன்றாய்த்தெரியுமே !

ச. உம் !—எதைப்பற்றி இது எல்லாம் ?

போ இ. வாஸ்தவமாய் மாஜிஸ்டிரேட் அவர்களுக்கு ஒன்றும்
தெரியாது பாவம் ! அதனால்தான் மாஜிஸ்டிரேட் அவர்கள்
புழக்கடைசுவர் ஏறிக்குதிக்கப் பார்த்தீர்—எங்கேயடா
பிடித்தாய் இவரை ?

மாஜிஸ்டிரேட்

அகஸ்மாத்தாய் சரியாக அச்சமயம் அங்கிருந்தேன். தெரிவின் திருப்பத்தில் யாரோ ஒடுவதைக்கண்டேன்; ஒருவேளை இவராக இருக்கலாம் என்று சந்தேகித்தேன்; ஆயினும் அதிர்ஷ்ட வசத்தால் வேறொருமனிதனை நான் பின் தொடரவில்லை; ஒரு நிமிஷம் தாமதித்திருப்பேனாயின் ஆசாமி மீட்கி கொடுத்திருப்பார்; மாஜிஸ்டிரேட் அவரே அந்த எல்லைச்சுவரினின்றும் இறங்கிவர நான் ஒத்தாசை செய்தேன் என்பதை மாஜிஸ்டிரேட் அவரே இப்பொழுது ஒப்புக்கொள்வார்.

போ இ. உம்! நினைத்தேன்! போகலாம் வாருங்கள்.

ச. எங்கே? எனக்குத் தெரியவேண்டும் என்னைத்திண்டாதிர்கள்! நான் எங்கே வரவேண்டுமென்று சொல்லுங்கள், நாளைகவருகிறேன்.

போ இ. இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் பற்றி இத்தனை பெயர் எதிரில் நாம் பேசவேண்டுமா?

ச. சரி—உங்களுக்கு எங்கே கொண்டுபோக இஷ்டமோ அங்கே கொண்டு போங்கள் என்னை! அதிக நேரம் என்னைக்கட்டுப்படுத்திவைக்க முடியாதுங்களால்!

போ இ. இரண்டுவருஷங்கள் தான்!

ச. அதற்கப்புறம்—அதற்கப்புறம்—நான் சுயராஜ்யக் கட்சியைச் சேர்ந்து, உங்களையும் உங்கள் சுவர்ன்மெண்டையும் ஆட்டிவைக்கிறேன் பாருங்கள்!

[போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் கிருஷ்ணசர்மாவின் கரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வெளியே அழைத்துப் போகிறார்; கான்ஸ்டெபிள்களும், மற்றவர்களும் பின்தொடர்கிறார்கள்.]

நீரை குறங்கூறது.

